

Forslag

til

Lov om den nationale digitale identitetstegnebog

Kapitel 1

Lovens anvendelsesområde og definitioner

§ 1. Loven finder anvendelse på den nationale digitale identitetstegnebog, der består af de tekniske løsninger: en tegnebogsapplikation, en bevisudstedelsesservice og et modtagerpartregister.

§ 2. I denne lov forstås ved:

- 1) Autentisk kilde: Et register eller et system, som en offentlig myndighed eller et offentligretligt organ har ansvaret for, der indeholder og leverer attributter om en fysisk person eller genstand, og som anses for at være en primær kilde til disse oplysninger eller er anerkendt som autentisk i overensstemmelse med dansk ret, herunder administrativ praksis.
- 2) Bevis: En elektronisk attestering af attributter, der er udstedt af eller på vegne af en offentlig myndighed eller et offentligretligt organ med ansvar for en autentisk kilde. En attribut udgør en fysisk persons eller en genstands egenkab, kvalitet, rettigheder eller tilladelser.
- 3) Bevisudstedelsesservice: En teknisk løsning i den nationale digitale identitetstegnebog, hvor Digitaliseringsstyrelsen på vegne af en offentlig myndighed eller et offentligretligt organ med ansvar for en autentisk kilde kan udstede beviser.
- 4) Bruger: En fysisk person, der anvender tegnebogsapplikationen.
- 5) Modtagerpart: En juridisk enhed med et CVR-nummer, jf. lov om Det Centrale Virksomhedsregister, eller en juridisk enhed registreret i et register i et andet EU-/EØS-land svarende til Det Centrale Virksomhedsregister, der modtager beviser fra en brugers tegnebogsapplikation.
- 6) Modtagerpartregister: En teknisk løsning i den nationale digitale identitetstegnebog, bestående af et register, hvor en modtagerpart registrerer sig.
- 7) Offentlig myndighed: En statslig, regional eller kommunal myndighed eller sammenslutninger heraf.
- 8) Offentligretligt organ: Et organ,
 - a) der er oprettet specielt med henblik på at imødekomme almenhedens behov, dog ikke behov af industriel eller kommerciel karakter,
 - b) der er en juridisk person, og
 - c) som for mere end halvdelen vedkommende finansieres af staten, regionale eller lokale myndigheder eller af andre offentligretlige organer eller er underlagt ledelsesmæssig kontrol af disse myndigheder eller organer eller har en bestyrelse eller direktion eller et tilsynsråd, hvor mere end halvdelen af medlemmerne udpeges af staten, regionale eller kommunale myndigheder eller andre offentligretlige organer.

- 9) Tegnebogsapplikation: En teknisk løsning i den nationale digitale identitets-tegnebog, bestående af Digitaliseringsstyrelsens mobilapplikation, som gør det muligt for en bruger at lagre, forvalte og validere beviser med henblik på at overføre dem til modtagerparter og andre brugere.

Kapitel 2

Tegnebogsapplikationen

§ 3. Digitaliseringsstyrelsen stiller tegnebogsapplikationen til rådighed for fysiske personer. Digitaliseringsstyrelsen sikrer forvaltning, udvikling, drift og vedligeholdelse af tegnebogsapplikationen.

Stk. 2. Når en bruger, der har et CPR-nummer, opretter sig i tegnebogsapplikationen, dannes et bevis, der fastslår identiteten på brugeren. Brugeren kan tilføje sit foto til sin tegnebogsapplikation, hvorefter beviset sammen med fotoet vil udgøre et legitimationsbevis. Dette legitimationsbevis tjener samme formål som legitimationskort udstedt i medfør af lov om udstedelse af legitimationskort.

Stk. 3. Når en bruger, der ikke har CPR-nummer, opretter sig i tegnebogsapplikationen, dannes et bevis for brugerens navn og fødselsdato.

Stk. 4. En bruger kan anvende sin tegnebogsapplikation til at interagere med en anden brugers tegnebogsapplikation med henblik på at validere og dele beviser.

§ 4. Ministeren for digitalisering fastsætter regler om forvaltningen og anvendelsen af tegnebogsapplikationen, herunder regler om en brugers oprettelse, spærring af tegnebogsapplikationen, sletning af beviser i tegnebogsapplikationen, tekniske krav og krav til foto.

Kapitel 3

Bevisudstedelsesservicen

§ 5. Digitaliseringsstyrelsen stiller bevisudstedelsesservicen til rådighed for offentlige myndigheder og offentligretlige organer med ansvar for en autentisk kilde, der som led i deres myndighedsudøvelse leverer data fra deres autentiske kilde til brug for udstedelse af beviser til tegnebogsapplikationen. Digitaliseringsstyrelsen sikrer forvaltning, udvikling, drift og vedligeholdelse af bevisudstedelsesservicen.

Stk. 2. Digitaliseringsstyrelsen sikrer, at bevisudstedelsesservicen indeholder følgende funktionaliteter:

- 1) Oprettelse, ændring, ajourføring og nedlæggelse af typer af beviser.
- 2) Dannelse og udstedelse af beviser.
- 3) En liste over udstedte bevisers gyldighed.

- 4) Logning af beviser, der er udstedt eller forsøgt udstedt og transmissionskald til og fra offentlige myndigheders og offentligretlige organers it-systemer indeholdende autentiske kilder.
- 5) Identifikation og autentifikation af brugere.

§ 6. En offentlig myndighed eller et offentligretligt organ med ansvar for en autentisk kilde, kan som led i deres myndighedsudøvelse levere data fra deres autentiske kilde til brug for udstedelse af beviser til tegnebogsapplikationen.

Stk. 2. En offentlig myndighed eller et offentligretligt organ, med ansvar for en autentisk kilde, skal anvende Digitaliseringsstyrelsens bevisudstedelsesservice, når de som led i deres myndighedsudøvelse leverer data fra deres autentiske kilde til brug for udstedelse af beviser til tegnebogsapplikationen.

Stk. 3. Bestemmelsen i stk. 2 gælder ikke, hvis Digitaliseringsstyrelsens bevisudstedelsesservice ikke kan imødekomme den offentlige myndigheds eller det offentligretlige organs særlige behov. Den offentlige myndighed eller det offentligretlige organ kan i sådanne tilfælde selv udstede beviser til tegnebogsapplikationen. Bevisudstedelsen skal opfylde de krav, der fastsættes i medfør af § 7, stk. 2.

Stk. 4. En offentlig myndighed eller et offentligretligt organ, som benytter Digitaliseringsstyrelsens bevisudstedelsesservice, sikrer opdatering og ajourføring af typer af beviser samt spærring af beviser.

§ 7. Ministeren for digitalisering fastsætter regler om forvaltningen og anvendelsen af Digitaliseringsstyrelsens bevisudstedelsesservice, herunder regler om offentlige myndigheders og offentligretlige organers tilslutning til og anvendelse af bevisudstedelsesservicen samt tekniske krav hertil.

Stk. 2. Ministeren for digitalisering fastsætter regler om en offentlig myndigheds eller offentligretligt organs anvendelse af egen bevisudstedelse for beviser, der udstedes til tegnebogsapplikationen, jf. § 6, stk. 3.

Kapitel 4 *Retsvirkning af beviser*

§ 8. Vedkommende minister kan på sit område fastsætte regler om digitalisering af beviser til tegnebogsapplikationen og om retsvirkningen af disse beviser, i medfør af denne lov.

Stk. 2. Bestemmelsen i stk. 1 finder ikke anvendelse, hvor der i medfør af anden lovgivning er fastsat regler om digitalisering af beviser og retsvirkningen af sådanne beviser.

Kapitel 5

Modtagerpartregistret

§ 9. Digitaliseringsstyrelsen stiller et modtagerpartregister til rådighed for modtagerparter. Digitaliseringsstyrelsen sikrer forvaltning, udvikling, drift og vedligeholdelse af modtagerpartregistret.

Stk. 2. En modtagerpart skal være registreret i modtagerpartregistret, når en modtagerpart anvender en teknologi for at modtage beviser, hvorved beviser overføres via internettet, jf. dog stk. 3.

Stk. 3. En modtagerpart kan under anvendelse af en teknologi, hvor beviser overføres via internettet, uden at være registreret i modtagerpartregistret, anmode om alene at modtage bevis, der bekræfter, hvorvidt en bruger er over eller under en given aldersgrænse.

Stk. 4. Ministeren for digitalisering kan fastsætte regler om, at overførsel via internettet af andre beviser end det i stk. 3 nævnte, ikke kræver registrering i modtagerpartregistret.

§ 10. Ministeren for digitalisering fastsætter regler om forvaltningen af modtagerpartregistret, om en modtagerparts registrering i modtagerpartregistret, om tekniske krav til en modtagerpart samt om tekniske krav for modtagelse af beviser.

§ 11. Digitaliseringsstyrelsen kan spærre en modtagerpart, der er registreret i modtagerpartregistret, hvis denne anvender modtagerpartregistret eller beviser på en svigagtig eller en anden ulovlig måde eller i øvrigt på en måde, der er åbenlyst egnet til at svække tilliden til den nationale digitale identitetstegnebog.

Stk. 2. Ministeren for digitalisering kan fastsætte regler om betingelser for en modtagerparts genregistrering efter spærring, jf. stk. 1.

Kapitel 6

Erstatningsansvar

§ 12. Digitaliseringsstyrelsen kan alene blive erstatningsansvarlig, som følge af fejl begået af Digitaliseringsstyrelsen i forbindelse med Digitaliseringsstyrelsens bevisudstedelse i medfør af § 5, stk. 2, nr. 2, og nr. 5.

Kapitel 7

Tilsyn

§ 13. Digitaliseringsstyrelsen fører tilsyn med forvaltning, drift og vedligeholdelse af den nationale digitale identitetstegnebog.

Stk. 2. Digitaliseringsstyrelsen kan føre tilsyn med offentlige myndigheders og offentligtretlige organers overholdelse af regler fastsat i medfør af § 7, stk. 2.

Kapitel 8

Behandling af personoplysninger

§ 14. Digitaliseringsstyrelsen er dataansvarlig for behandling af personoplysninger i forbindelse med en brugers oprettelse af sin tegnebogsapplikation.

Stk. 2. Digitaliseringsstyrelsen er dataansvarlig for behandling af personoplysninger i bevisudstedelsesservicen, samt for behandling af personoplysninger i forbindelse med levering af et udstedt bevis, indtil beviset er leveret til en brugers tegnebogsapplikation.

Stk. 3. Digitaliseringsstyrelsen er dataansvarlig for behandling af CVR-numre eller tilsvarende registreringer i et register i et andet EU-/EØS-land, og kontaktoplysninger i modtagerpartregistret, der henviser til en personligt ejet virksomhed, jf. § 2, nr. 5.

Stk. 4. En modtagerpart er dataansvarlig for sin behandling af de personoplysninger, som er indeholdt i de beviser, der overføres fra den enkelte brugers tegnebogsapplikation.

Kapitel 9

Ikrafttrædelsesbestemmelse

§ 15. Loven træder i kraft den 1. januar 2026.

Kapitel 10

Territorialbestemmelse

§ 16. Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, men kan ved kongelig anordning helt eller delvis sættes i kraft for Færøerne og Grønland med de ændringer, som de færøske og de grønlandske forhold tilsiger.

1. Indledning

Danmark har gennem de seneste mange år markeret sig som digitalt foregangsland. Det gælder blandt andet på de store digitale infrastruktur løsninger som NemKonto, Digital Post, MitID og NemLog-in.

Disse løsninger er alle nationale løsninger, der som udgangspunkt er udviklet til brug i dansk kontekst. Særligt MitID adskiller sig dog ved også at kunne anvendes i grænseoverskridende sammenhæng. Den grænseoverskridende anvendelse er en udmøntning af Europa-Parlamentets og Rådets Forordning (EU) nr. 910/2014 af 23. juli 2014 om elektronisk identifikation og tillidstjenester til brug for elektroniske transaktioner på det indre marked og om ophævelse af direktiv 1999/93/EF (eIDAS-forordningen). eIDAS-forordningen fra 2014 bygger på, at hver enkelt medlemsstat udvikler en eID-løsning, der efter godkendelse i EU-Kommissionen skal gensidigt anerkendes. Det har imidlertid vist sig at være en stor opgave for de enkelte medlemsstater og ikke alle medlemsstater har etableret egne EU-anmeldte og EU-anerkendte identifikationsløsninger, der således ikke er obligatoriske at etablere.

På ovenstående baggrund igangsatte EU-Kommissionen en revision af eIDAS-forordningen med henblik på at styrke den fælleseuropæiske anvendelse af elektroniske identifikationsløsninger. Forordningen blev ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets Forordning (EU) 2024/1183 af 11. april 2024 om ændring af forordning (EU) nr. 910/2014, for så vidt angår fastlæggelse af den europæiske ramme for digital identitet. Den ændrede forordning trådte i kraft den 20. maj 2024 (herefter eIDAS2).

Den ændrede forordning betyder på området for elektroniske identifikationsordninger, at medlemsstaterne forpligtes til at etablere mindst en europæisk digital identitetstegnebog. Den digitale identitetstegnebog skal i fremtiden både være en grænseoverskridende identifikationsløsning, indeholde beviser og på sigt også potentielt betalingsmuligheder m.v.

I Danmark sker første trin af udviklingen af den europæiske digitale identitetstegnebog ved etablering af den nationale digitale identitetstegnebog, som reguleres ved denne lov. Det står klart, at det er en teknisk kompliceret opgave at få alle elementer i den europæiske digitale identitetstegnebog til at virke sammen. EU-Kommissionen er således ved at udarbejde retsakter, der supplerer og konkretiserer forordningsteksten. Dertil kommer krav til certificering af identitetstegnebogen og tilsynsopgaver med såvel identitetstegnebogen som med de virksomheder og myndigheder, der i forordningen bliver forpligtet til at modtage tegnebogen. Endvidere har brugere af identitetstegnebogen en lang række rettigheder, som teknisk skal indbygges i identitetstegnebogen, og understøtte at brugerens retssikkerhed tilgodeses i selve tegnebogsløsningen.

Den nationale digitale identitetstegnebog sikrer en hurtig idriftsættelse af en rent national løsning, der udgør første trin på vej til den europæiske digitale identitetstegnebog. Den trinvis indfasning skal sikre, at dele af tegnebogens grundfunctio-

nalitet implementeres tidligere, end det ellers ville være muligt med den europæiske digitale identitetstegnebog, der opfylder alle eIDAS2 krav. Dette skal medvirke til, at tegnebogen hurtigt kan skabe værdi og mindske risici, der kan være forbundet med it-projekter. Derudover vil der i første trin af implementeringen være etableret it-systemer og komponenter, som forventes genbrugt og videreudviklet frem mod implementering af den europæiske digitale identitetstegnebog.

Den borgerrettede del af den nationale identitetstegnebog bygges som en mobilapplikation, der kan downloades til en mobilenhed fra en platform anvist af Digitaliseringsstyrelsen. Tegnebogsapplikationen fungerer i praksis som et samlingspunkt og opslagsværk for de digitale beviser. Den enkelte bruger kan selv vælge hvilke beviser, der skal udstedes til brugerens personlige tegnebogsapplikation. Tegnebogsapplikationen vil således adskille sig fra enkeltstående mobilapplikationer, som f.eks. den digitale kørekortapplikation, ved at kunne indeholde flere forskellige beviser i samme applikation.

Regeringen og aftalepartierne bag forebyggelsesplanen har i marts 2025 indgået en aftale, der giver detailhandlen mulighed for at anvende elektronisk aldersverificering ved fysisk salg for at sikre, at alkohol, tobak og nikotinprodukter ikke sælges til mindreårige. Hermed er det både muligt at anvende elektronisk aldersverificering ved salg af alkohol, tobak og nikotinprodukter ved online salg og i fysiske butikker. Den nationale digitale identitetstegnebog vil fra idriftsættelsen af løsningen kunne anvendes til aldersverifikation. Det er ikke alene ved køb af aldersbegrænsede produkter, at aldersverifikation er påkrævet, idet kravet tillige indgår som forudsætning for at kunne tilgå forskellige onlinetjenester. Det er hensigten, at den nationale digitale identitetstegnebog også i disse sammenhænge vil være et relevant værktøj.

Regeringen har således igangsat initiativer, der skal værne om børn og unge i digital sammenhæng. Et af eksemplerne er Alliancen for en tryk hverdag for børn og unge, som regeringen har lanceret sammen med en række organisationer. Alliancen vil blandt arbejde på effektiv og privatlivsbeskyttende aldersverifikation i EU, så brugeren skal verificere sin alder, når der oprettes en profil på sociale medier.

Et andet eksempel er den af regeringen nedsatte trivselskommission, der i februar 2025 har afgivet rapporten ”Kort om Trivselskommissionens afrapportering. Et dansk svar på en vestlig udfordring”, og som anbefaling 5 til et afbalanceret digitalt liv anbefaler effektiv og obligatorisk aldersverifikation.

EU-Kommissionen har også igangsat arbejde med en aldersverifikationsløsning, og det er hensigten, at den nationale digitale identitetstegnebog skal være kompatibel hermed.

2. Lovforslagets hovedpunkter

Lovforslaget har til formål at regulere den nationale digitale identitetstegnebog. Den nationale digitale identitetstegnebog anvendes som samlet betegnelse for de

nødvendige tekniske løsninger, der tilsammen sikrer en funktionel national digital identitetstegnebog.

Lovforslaget regulerer rettigheder og pligter for de aktører, der kan anvende den nationale digitale identitetstegnebog.

Lovforslaget regulerer endvidere, at Digitaliseringsstyrelsen forpligtes til at udvikle den nationale digitale identitetstegnebog for de involverede aktører.

Digitaliseringsstyrelsen tilrådighedsstiller herunder en bevisudstedelsesservice, som offentlige myndigheder og offentligretlige organer med ansvar for en autentisk kilde skal anvende til at få beviser udstedt til brugernes tegnebogsapplikation. Brugen af bevisudstedelsesservicen er dog ikke obligatorisk, hvis den offentlige myndighed eller det offentligretlige organ har særlige behov til bevisudstedelsen, som ikke kan opfyldes af den bevisudstedelsesservice, som Digitaliseringsstyrelsen stiller til rådighed.

Lovforslaget giver ikke virksomheder eller borgere ret til at udstede beviser til den nationale digitale identitetstegnebog.

Brugen af den nationale digitale identitetstegnebog er frivillig for de centrale aktører: brugere, offentlige myndigheder og offentligretlige organer, som leverer data fra deres autentiske kilde til brug for udstedelse af beviser til tegnebogsapplikationen samt modtagerparter.

2.1. Den nationale digitale identitetstegnebog

2.1.1. *Gældende ret*

Der findes i Danmark en lang række enkeltstående mobilapplikationer. Digitaliseringsstyrelsen foretog i juli 2023 en kortlægning af offentlige mobilapplikationer. Kortlægningen viste, at der på tidspunktet for kortlægningen var 74 offentlige danske mobilapplikationer, der opfyldte nærmere fastsatte kriterier, herunder at appen var målrettet et stort antal borgere, for at tælle med i kortlægningen. Det må på den baggrund konstateres, at der er et stort potentiale for at tilføre den nationale digitale identitetstegnebog indhold og derved give brugeren mulighed for at samle de offentlige mobilapplikationer. Der findes ikke gældende ret, der regulerer en national digital identitetstegnebog eller lignende offentlig mobilapplikation, hvor en bruger kan samle sine digitale beviser udstedt af offentlige myndigheder eller offentligretlige organer.

Der findes gældende ret, som regulerer anvendelsen og retsvirkningen af en række af de forskellige fysiske og digitale individuelle legitimationsformer, som potentielt vil kunne udstedes til tegnebogsapplikationen.

2.1.1.1. *Legitimationskort til personer på 15 år eller derover*

De gældende regler om udstedelse af legitimationskort findes i lov om udstedelse af legitimationskort (lovbekendtgørelse nr. 236 af 15. marts 2017). Lov om udstedelse af legitimationskort har til formål at sikre, at alle personer på 15 år og derover, der er bopælsregistreret i Det Centrale Personregister (CPR), kan erhverve et legitimationskort. Loven om udstedelse af legitimationskort løser et praktisk problem ved at gøre det muligt for borgere, der hverken har kørekort eller pas at erhverve fysisk billedlegitimation, der størrelsesmæssigt minder om et fysisk kørekort. Lov om udstedelse af legitimationskort regulerer imidlertid alene fysiske legitimationsbeviser og ikke digitale legitimationsbeviser.

2.1.1.2. *Pas*

De gældende regler om udstedelse af pas findes i lov om pas til danske statsborgere m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 76 af 19. januar 2017, med senere ændringer og bekendtgørelse om pas mv. (bekendtgørelse nr. 2693 af 28. december 2021 med senere ændringer).

Formålet med passet er, at indehaveren skal kunne legitimere sig i forbindelse med rejser til og fra udlandet.

2.1.1.3. *Sundhedskort*

De gældende regler om udformningen af sundhedskortet findes i bekendtgørelse om valgfri indplacering i sikringsgrupper og udstedelse af sundhedskort mv. (bekendtgørelse nr. 1585 af 09. december 2024). Bekendtgørelsen er udstedt med hjemmel i sundhedsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 275 af 12. marts 2025. Efter gældende ret forsynes en person, der er registreret i Det Centrale Personregister (CPR) med bopæl eller fast opholdssted her i landet med et sundhedskort, som giver personen ret til sundhedsydelser, jf. sundhedslovens § 12 og § 6 i bekendtgørelse om valgfri indplacering i sikringsgrupper og udstedelse af sundhedskort mv. (bekendtgørelse nr. 1585 af 09. december 2024).

Sundhedskortet gælder som dokumentation for retten til sundhedsydelser, jf. sundhedslovens § 12, stk. 1, 2. pkt., og ovennævnte bekendtgørelses § 11, stk. 2.

En person, der har et gyldigt dansk sundhedskort, som er registreret i sikringsgruppe 1 eller 2 i sygesikringsregisteret, kan som supplement til sit sundhedskort oprette et digitalt sundhedskort, jf. ovennævnte bekendtgørelses § 11, stk. 1, 1. pkt.

2.1.1.4. *Kørekort*

De gældende regler om kørekort, herunder vedrørende betingelserne for erhvervelse af kørekort, findes i kørekortbekendtgørelsen (bekendtgørelse nr. 875 af 27. juni 2024 om kørekort med senere ændringer). Bekendtgørelsen er udstedt med hjemmel i færdselsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 168 af 14. februar 2023, med senere ændringer.

Kørekortbekendtgørelsen indeholder bestemmelser, der gennemfører Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/126/EF af 20. december 2006 om kørekort med senere ændringer (3. kørekortdirektiv).

Direktivet fastsætter blandt andet en række mindstekrav til udstedelse af kørekort og til udformningen af kørekortet. Direktivet forudsætter blandt andet, at et kørekort giver førerret til én eller flere kategorier af motordrevne køretøjer, dertil fastsættes krav om, at kørekort alene tildeles, efter at en person har bestået en teoretisk prøve og en praktisk prøve.

Kørekortet har til formål at dokumentere førerret til et motordrevet køretøj. Ved 3. kørekortdirektiv er der blandt andet indført en enhedsmodel til kørekort i medlemslandene (EU-kreditkortmodellen). Formålet hermed er blandt andet at give mulighed for at forbedre beskyttelsen mod forfalskninger.

Europa-Parlamentet og Rådet er ved at udarbejde det 4. kørekortdirektiv. Det er blandt andet hensigten med det 4. kørekortdirektiv, at europæiske kørekort bliver digitaliseret, og skal kunne tilføjes til den europæiske identitetstegnebog.

Indehaveren af et dansk kørekort kan som supplement til sit kørekort være indehaver af et digitalt kørekort, jf. kørekortbekendtgørelsens § 6, stk. 1. Et digitalt kørekort, gælder som dokumentation for indehaverens kørekort under kørsel i Danmark og følger i øvrigt gyldigheden for indehaverens kørekort, jf. kørekortbekendtgørelsens § 6, stk. 2.

2.1.1.5. Opholdskort til tredjelandssstatsborgere

Enhver tredjelandssstatsborger, der meddeles opholds- og arbejdstilladelse i Danmark efter udlændingelovens §§ 7-9 f (lovbekendtgørelse nr. 1009 af 2. september 2024), bortset fra udlændinge under 18 år, der har fast ophold hos forældremyndighedens indehaver, får udstedt opholdskort med biometriske kendetegn (foto-grafi og fingeraftryk). De biometriske kendetegn lagres på en chip i kortet. Opholdskortet er dokumentation for, at den pågældende har en opholds- og arbejdstilladelse i Danmark.

En tredjelandssstatsborger skal under ophold her i landet til stadighed medføre dokumentation for sin danske opholdstilladelse, jf. § 32 i udlændingebekendtgørelsen (bekendtgørelse nr. 1532 af 05. december 2024).

Det følger af CPR-lovens § 17, jf. lovbekendtgørelse nr. 1010 af 23. juni 2023, med senere ændringer, at udlændinge med opholdstilladelse eller- bevis registreres i Det Centrale Personregister (CPR).

En asylansøger har ikke opholdstilladelse i Danmark og får derfor heller ikke udstedt et opholdskort, ligesom en asylansøger heller ikke bopælsregistreres i CPR. En asylansøger modtager et asylansøgerkort som bevis på, at den pågældende har

ret til at opholde sig i Danmark, mens sagen behandles. Hvis en asylansøger meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 (asyl), modtager den pågældende et opholdskort.

2.1.2. Digitaliseringsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Med forslaget om en national digital identitetstegnebog er det indledningsvist hensigten at udvikle et bevis for identitet, samt at muliggøre at brugeren kan tilføje sit foto til bevis for identitet, således at beviset sammen med fotoet kan fungere som billedlegitimation på samme måde som legitimationskort udstedt efter lov om legitimationskort. For brugere uden CPR-nummer er det hensigten, at udvikle bevis for navn og fødselsdato. Det er endvidere hensigten, at det gradvist skal være muligt for brugeren at få flere beviser i tegnebogsapplikationen, forudsat at myndigheden, der råder over de data, der kræves for at danne et givent bevis, muliggør bevisudstedelse til tegnebogsapplikationen.

Eksisterende offentlige mobilapplikationer, der indeholder enkeltstående beviser, vil fortsat kunne eksistere som selvstændige mobilapplikationer, uanset at beviserne tillige vil kunne udstedes til den nationale digitale identitetstegnebog. Forslaget hindrer heller ikke udviklingen af nye offentlige selvstændige mobilapplikationer.

Den nationale digitale identitetstegnebog er en nyskabelse i den offentlige digitalisering, og udgør første trin på vej til den europæiske digitale identitetstegnebog. Indledningsvis er det alene Digitaliseringsstyrelsen, der udsteder beviser til den nationale digitale identitetstegnebog i form af et bevis for identitet, som ved tilføjelse af foto vil udgøre et legitimationsbevis, der kan tjene til samme formål som legitimationskortet udstedt i medfør af lov om udstedelse af legitimationskort.

Med den løbende udvikling af identitetstegnebogen vil det blive muligt for andre offentlige myndigheder og offentligretlige organer, at få udstedt beviser til en brugers tegnebogsapplikation. For at gøre udstedelsen smidig for myndighederne er det hensigten, at Digitaliseringsstyrelsen stiller en bevisudstedelsesservice til rådighed for myndighederne.

En modtagerpart kan være såvel en offentlig myndighed m.v. som en privat aktør. Et bevis fra tegnebogsapplikationen, kan modtages på forskellig vis, hvoraf nogle typer modtagelse kræver registrering i modtagerpartregistret.

2.1.2.1. Tegnebogsapplikationen

Tegnebogsapplikationen er en applikation, som brugeren downloader og installerer på sin mobile enhed, typisk en smartphone. Brugeren skal anvende sit MitID eller andet eID, som er integreret til eID-gateway (herefter MitID eller andet eID), for at oprette sig i tegnebogsapplikationen.

Hver bruger, der opretter en tegnebogsapplikation, har sin egen individuelle tegnebogsapplikation. De beviser, som brugeren anmoder om at få udstedt, er kun placeret på brugerens enhed, og er ikke centralt lagret. Det betyder blandt andet, at tegnebogsapplikationens beviser udelukkende er underlagt brugerens råderet, og brugen af tegnebogsapplikationen er frivillig. Brugeren har således enekontrol i forhold til anvendelse af bevis for identitet og øvrige beviser, der er indeholdt i tegnebogsapplikationen. Tegnebogsapplikationen i medfør af den foreslåede lov skal således forstås som hver brugers individuelle tegnebogsapplikation.

En bruger, der vælger at bruge tegnebogsapplikationen, kan kun downloade tegnebogsapplikationen fra en af Digitaliseringsstyrelsen anvist platform, som f.eks. kan være Google Play eller Apples App Store. Af sikkerhedshensyn må ikke anviste platforme ikke benyttes til at downloade tegnebogsapplikationen.

2.1.2.1.1. Beviser i tegnebogsapplikationen

Som anført i afsnit 2.1.2, er det hensigten at udvikle et bevis for brugerens identitet, som sammen med foto vil udgøre et legitimationsbevis, der kan tjene til samme formål som legitimationskortet udstedt i medfør af lov om udstedelse af legitimationskort. Til brugere uden CPR-nummer er det hensigten, at der udvikles et bevis for navn og fødselsdato. Det er endvidere hensigten, at det gradvist skal være muligt for brugerne at få flere beviser ind i tegnebogsapplikationen, forudsat at den offentlige myndighed eller det offentligretlige organ, der råder over de data, der kræves for at danne et givent bevis, muliggør bevisudstedelse.

Som anført i afsnit 2.1.1.1, har lov om udstedelse af legitimationskort til formål at sikre, at alle personer på 15 år og derover, der er bopælsregistreret i Det Centrale Personregister (CPR), kan erhverve et legitimationskort. Loven om udstedelse af legitimationskort løser et praktisk problem ved at gøre det muligt for borgere, der hverken har kørekort eller pas, at erhverve fysisk billedlegitimation, der størrelsesmæssigt minder om et fysisk kørekort. Lov om udstedelse af legitimationskort regulerer imidlertid alene fysiske legitimationsbeviser og ikke digital legitimationsbeviser. Der findes derfor ikke på nuværende tidspunkt et digitalt legitimationsbevis, som kan anvendes til generel digital legitimation.

Digitaliseringsministeriet finder efter en samlet vurdering, at der er et behov for, at en bruger skal kunne legitimere sig i digitale sammenhænge, hvilket ikke understøttes af et fysisk legitimationsbevis. Det er Digitaliseringsministeriets vurdering, at der er stort potentiale i, at den nationale digitale identitetstegnebog indeholder et digitalt legitimationsbevis, som kan tjene til samme formål som det fysiske legitimationsbevis.

Det er op til de ansvarlige ressortministre at vurdere om deres enkeltstående mobilapplikationer, som f.eks. kørekort-appen eller sundhedskort-appen, på sigt skal kunne tilføjes som beviser i tegnebogsapplikationen. Ministeren for digitalisering har derfor vurderet, at det er hensigtsmæssigt at digitalisering af beviser til tegnebogsapplikationen og retsvirkningen af disse beviser fra andre ressortområder, kan

reguleres i bekendtgørelsesform, af hensyn til at sikre fleksibilitet og rummelighed i reguleringen af disse. Det er således hensigten, at den foreslåede § 8 skal kunne gøre det administrativt hurtigere at understøtte den retlige regulering af udstedelse af beviser til tegnebogsapplikation på forskellige ressortområder. Det er op til det enkelte ressortområde at vurdere behovet for digitalisering af beviser til tegnebogsapplikationen, samt at vurdere om dette er i overensstemmelse med øvrig lovgivning på området. De enkelte ressortområder kan desuden foretage en selvstændig vurdering af, om beviser inden for deres område skal digitaliseres og gøres tilgængelige for anvendelse i tegnebogsapplikationen.

2.1.2.2. Tilrådighedsstillelse af bevisudstedelsesservicen

2.1.2.2.1. Gældende ret

Der findes ikke gældende ret, der regulerer tilrådighedsstillelsen af bevisudstedelsesservicen, idet bevisudstedelsesservicen er en del af den nye nationale digitale identitetstegnebog.

2.1.2.2.2. Digitaliseringsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Med introduktionen af bevisudstedelsesservicen er det Digitaliseringsministeriets hensigt at understøtte en fortsat udvikling af tidssvarende digital infrastruktur af den offentlige sektor. Formålet med bevisudstedelsesservicen er, at offentlige myndigheder og offentligretlige organer, som har ansvaret for en autentisk kilde, kan få udstedt beviser digitalt til en brugers tegnebogsapplikation, som led i deres myndighedsudøvelse, ved at levere data fra deres autentiske kilde til bevisudstedelsesservicen. Bevisudstedelsesservicen er således alene et værktøj til oprettelsen af beviser, der letter arbejdsbyrden hos den enkelte offentlige myndighed eller offentligretlige organ. Den tekniske løsning, bevisudstedelsesservicen, udgør sammen med de tekniske løsninger tegnebogsapplikationen og modtagerpartregistret den nationale digitale identitetstegnebog.

Det vil med den foreslåede ordning være Digitaliseringsstyrelsen, der indkøber og udvikler bevisudstedelsesservicen, hvorefter Digitaliseringsstyrelsen vil være systemejer og varetage de opgaver, som følger hermed. Digitaliseringsstyrelsen har i denne sammenhæng en særlig status som instrument og teknisk tjeneste for hele den offentlige sektor, og skal imødekomme alle offentlige myndigheders og offentligretlige organers bestillinger i overensstemmelse med lovens bestemmelser.

Den udbudsretlige relation mellem Digitaliseringsstyrelsen og de offentlige myndigheder og offentligretlige organer er i denne henseende af intern karakter, kendetegnet ved Digitaliseringsstyrelsens underordning og afhængighed af de offentlige myndigheder og offentligretlige organer, når de afgiver deres bestillinger i medfør af loven.

Offentlige myndigheder og offentligretlige organer med ansvar for en autentisk kilde vil med den foreslåede ordning have en pligt til at anskaffe bevisudstedelsesservicen fra Digitaliseringsstyrelsen, og vil skulle anvende bevisudstedelsesservicen, når beviset udstedes til tegnebogsapplikationen som led i myndighedsudøvelse. Dette gælder dog ikke, hvis bevisudstedelsesservicen ikke kan imødekomme en offentlig myndigheds eller et offentligretligt organs særlige behov, jf. den foreslåede bestemmelse i § 6, stk. 3.

For den offentlige sektor vil bevisudstedelsesservicen være en central løsning til understøttelse af et mere digitaliseret samfund, idet bevisudstedelsesservicen gør det nemt for en myndighed at digitalisere beviser, som f.eks. før alene var fysiske beviser. Bevisudstedelsesservicen understøtter den teknologiske udvikling af identitetstegnebogskonceptet, der introduceres med eIDAS2. Det foreslås derfor ved denne lov, at Digitaliseringsstyrelsen pålægges som myndighedsopgave at stille bevisudstedelsesservicen til rådighed for offentlige myndigheder og offentligretlige organer på vegne af den danske stat. Tilrådighedsstillelsen af bevisudstedelsesservicen forudsætter, at Digitaliseringsstyrelsen sikrer forvaltning samt udvikling, drift og vedligeholdelse af bevisudstedelsesservicen.

Den foreslåede løsning indebærer således, at Digitaliseringsstyrelsen gives en eksklusiv rettighed, som omhandlet i § 17 i udbudsloven, til at tilrådighedsstille bevisudstedelsesservicen til offentlige myndigheder og offentligretlige organer med ansvar for en autentisk kilde, som pålægges pligt til at anvende løsningen, når anvendelsen sker som led i myndighedsudøvelsen.

Loven med tilhørende bekendtgørelser udgør i denne sammenhæng en ensidig administrativ retsakt, der alene opstiller betingelser for Digitaliseringsstyrelsen. Efter som alle regler om tilrådighedsstillelse og anvendelse vil følge af loven, vil der ikke være tale om en gensidigt bebyrdende kontrakt, jf. udbudslovens § 24, nr. 24, og offentlige myndigheder og offentligretlige organer kan således anskaffe bevisudstedelsesservicen fra Digitaliseringsstyrelsen i medfør af loven, uden at skulle gennemføre et udbud, jf. også præambelbetragtning nr. 5 og 34 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv nr. 2014/24 af 26. februar 2014 om offentlige udbud og om ophævelse af direktiv 2004/18/EF (herefter udbudsdirektivet).

Anskaffelsespligten for offentlige myndigheder og offentligretlige organer med ansvar for en autentisk kilde giver Digitaliseringsstyrelsen en eksklusiv rettighed, og har til formål at sikre den offentlige orden og sikkerhed, herunder hensynet til de samfundsøkonomiske overvejelser om fælles anskaffelse af it-løsninger i det offentlige.

Pligten til at anskaffe bevisudstedelsesservicen vil dog ikke gælde, hvis bevisudstedelsesservicen ikke kan imødekomme den offentlige myndigheds eller det offentligretlige organs særlige behov. Det er hensigten, at offentlige myndigheder og offentligretlige organer med ansvar for en autentisk kilde kun anvender undtagelsen til anskaffelsespligten, når der er et sagligt og proportionalt grundlag for, at bevisudstedelsesservicen ikke kan anvendes ud fra en betragtning om særlige behov. Det

vil f.eks. være tilfældet, hvis omkostningerne forbundet med tilpasning af den offentlige myndigheds eller det offentligretlige organs it-systemer klart overstiger behovet for anvendelse af bevisudstedelsesservicen til at gennemføre udstedelse af beviser. Et andet eksempel på særlige behov kan være, hvis en offentlig myndighed har unikke sikkerhedskrav, der ikke kan opfyldes af Digitaliseringsstyrelsens løsning som f. eks. særlige signeringskrav. I disse tilfælde vil den offentlige myndighed eller det offentligretlige organ i stedet have mulighed for at få udstedt digitale beviser på anden vis, og har i dette tilfælde selv ansvaret for udstedelsen af disse beviser, der oprettes på anden vis end via Digitaliseringsstyrelsens bevisudstedelsesservice.

En offentlig myndigheds eller et offentligretligt organs egen bevisudstedelse skal opfylde de krav, der fastsættes i medfør af bemyndigelsen i den foreslåede § 7, stk. 2.

I oversigtsform kan pligten til at anvende bevisudstedelsesservicen, illustreres som følger:

	En offentlig myndighed eller et offentligretligt organ med ansvar for en autentisk kilde, der som led i deres myndighedsudøvelse leverer data fra deres autentiske kilde til brug for udstedelse af beviser til tegnebogsapplikationen.	Offentlige myndigheder og offentligretlige organer, der ønsker at få udstedt beviser, uden at dette sker som led i myndighedsudøvelse.
Bevisudstedelsesservicen	En offentlig myndighed eller et offentligretligt organ er forpligtet til at anvende bevisudstedelsesservicen, når de som led i deres myndighedsudøvelse leverer data fra deres autentiske kilde til brug for udstedelse af beviser til tegnebogsapplikationen.	Bevisudstedelsesservicen kan ikke anvendes, når et bevis ikke bliver udstedt som led i myndighedsudøvelse.
Anden digital udstedelse af beviser til tegnebogsapplikationen	En offentlig myndighed eller et offentligretligt organ kan vælge selv at udstede beviser uden at anvende bevisudstedelsesservicen, når de som led i deres myndighedsudøvelse leverer data fra deres autentiske kilde til brug for udstedelse af beviser til tegnebogsapplikationen, hvis bevisudstedelsesservicen ikke kan imødekomme den offentlige myndigheds eller det offentligretlige organs særlige behov.	

2.1.2.3. Modtagerpartregistret

Modtagerpartregistret har til formål at sikre at modtagerparter, der ønsker at modtage beviser, der indeholder personoplysninger, er registreret med navn og kontaklinformationer samt CVR-nummer eller tilsvarende registrering i et andet EU-/EØS-land. Formålet med modtagerpartregistret er således, at en bruger ved, hvilken modtagerpart, som brugeren interagerer med. Det er ikke alle modtagerparter,

der er forpligtet til at oprette sig i modtagerpartregistret. Dette beror på en afvejning af de byrder, der er forbundet med registrering sammenholdt med brugerens behov for at kunne identificere modtagerparten, jf. de almindelige bemærkninger i afsnit 2.2 om forholdet til databeskyttelsesretten.

Ved registrering i modtagerpartregistret sikres en entydig identifikation af modtagerparten. Når en registreret modtagerpart anmoder om at modtage et bevis fra en brugers tegnebogsapplikation, identificerer modtagerparten sig over for tegnebogsapplikationen. Tegnebogsapplikationen sikrer, at modtagerparten autentificerer sig korrekt.

2.2. Forholdet til databeskyttelsesretten

Den nationale digitale identitetstegnebog består af tre tekniske løsninger, der samlet sikrer, at identitetstegnebogen er funktionsdygtig. De tre it-løsninger udgøres af: en tegnebogsapplikation, en bevisudstedelsesservice og et modtagerpartregister. De tre løsninger er integreret til hinanden, men kan udvikles, driftes og vedligeholdelse separat.

Som anført i de almindelige bemærkninger i afsnit 1, etableres den nationale digitale identitetstegnebog som første trin på vej til den europæiske digitale identitetstegnebog. Den nationale digitale identitetstegnebog sikrer blandt andet, at der opnås erfaringer med de tekniske løsninger samt introducerer identitetstegnebogs-konceptet for brugere og modtagerparter, inden den europæiske digitale identitetstegnebog udvikles og idriftsættes i overensstemmelse med eIDAS2.

Identitetstegnebogs-konceptet har brugeren i centrum, og bygges op om brugerens enekontrol i forhold til hvor, og over for hvem tegnebogsapplikationen anvendes. Enekontrollen indebærer således, at kun brugeren har det samlede overblik over, hvilke beviser der er udstedt til tegnebogsapplikationen, og hvor brugerens tegnebogsapplikation har været anvendt. Hensynet til brugerens enekontrol er varetaget ved, at de tre tekniske løsninger er adskilt med klare sikkerhedsmæssige og funktionelle grænser, som sikrer databeskyttelse og integritet.

Nedenfor beskrives de enkelte løsninger, herunder hvordan de udvikles, således at ”databeskyttelse gennem design” sikrer, at hensynet til brugerens enekontrol varetages.

2.2.1. *Gældende ret*

Behandling af personoplysninger er omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 2016/679 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af direktiv 95/46/EF (databeskyttelsesforordningen) og lovbekendtgørelse. nr. 289 af 8. marts 2024 om supplerende bestemmelser til forordningen om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling

af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger (databeskyttelsesloven).

Databeskyttelsesforordningen og databeskyttelsesloven gælder for behandling af personoplysninger, der helt eller delvist foretages ved hjælp af automatisk (elektronisk) databehandling, og for anden ikke-automatisk behandling af personoplysninger, der er eller vil blive indeholdt i et register.

Databeskyttelsesforordningen og databeskyttelsesloven gælder dog blandt andet ikke for behandling af personoplysninger, som foretages af en fysisk person som led i rent personlige eller familiemæssige aktiviteter, jf. forordningens artikel 2, stk. 2, litra c.

I databeskyttelsesforordningens kapitel II findes de relevante bestemmelser om, hvornår personoplysninger må behandles, herunder indsamles, udveksles og viderebehandles. Det følger af forordningens artikel 6, stk. 1, at behandling af almindelige personoplysninger kun er lovlig, hvis og i det omfang mindst ét af de i bestemmelsen nævnte forhold gør sig gældende, herunder hvis behandling er nødvendig for at overholde en retlig forpligtelse, som påhviler den dataansvarlige, eller hvis behandling er nødvendig af hensyn til udførelse af en opgave i samfundets interesse eller som henhører under offentlige myndighedsudøvelse, som den dataansvarlige har fået pålagt. Efter databeskyttelsesforordningens artikel 6, stk. 2 og 3, er det desuden muligt at opretholde og indføre mere specifikke bestemmelser for at tilpasse anvendelsen af artikel 6, stk. 1, litra c og e.

Digitaliseringsstyrelsen pålægges som myndighedsopgave at tilvejebringe den digitale nationale identitetstegnebog. Som led heri har Digitaliseringsstyrelsen en opgave i teknisk at facilitere, at en bruger kan oprette sig i tegnebogsapplikationen. Det falder således inden for rammerne af myndighedsudøvelse at behandle de personoplysninger, der er nødvendige for at gøre tegnebogsapplikationen operationel.

Digitaliseringsstyrelsen pålægges endvidere som myndighedsopgave at kunne udstede beviser på vegne af andre offentlige myndigheder og offentligretlige organer med ansvar for en autentisk kilde. Som led i denne myndighedsudøvelse behandler Digitaliseringsstyrelsen videregivne personoplysninger fra de offentlige myndigheders og offentligretlige organers autentiske kilder for at kunne danne og udstede beviser. Disse personoplysninger kan være personoplysninger, der omfattes af databeskyttelsesforordningens art. 9, stk. 1. Det er ikke muligt at opliste præcis hvilke særlige kategorier af personoplysninger, der kan blive behandlet, da dette afhænger af, hvilke personoplysninger der indgår i et bevis. Det er Digitaliseringsministeriets vurdering, at behandling af de særlige kategorier af personoplysninger har hjemmel i databeskyttelsesforordningens art. 9, stk. 2, litra g.

I lovforslagets foreslåede § 14 fastlægges dataansvar for de enkelte aktører i den nationale digitale identitetstegnebog. Digitaliseringsministeriet har overvejet om

det materielle indhold af den foreslåede bestemmelse allerede følger af databeskyttelsesforordningen og databeskyttelsesloven. Overvejelserne har ført til, at det er fundet hensigtsmæssigt at indføre bestemmelsen i den foreslåede § 14 af hensyn til at sikre gennemsigtighed i forhold til de aktører, der berøres af bestemmelsen.

2.2.2. Digitaliseringsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Tegnebogsapplikationen er den løsning, som brugeren er i direkte kontakt med. Tegnebogsapplikationen er teknisk understøttet af en bagvedliggende infrastruktur, der sikrer, at tegnebogsapplikationen kan interagere med bevisudstedelsesservicen, modtagerpartregistret og modtagerparter.

Ved første anvendelse efter download af tegnebogsapplikationen skal brugeren oprette sig ved anvendelse af MitID eller andet eID. På baggrund af denne autentifikation dannes et bevis i den bagvedliggende tekniske infrastruktur, der danner grundlag for en digital bekræftelse af, at den oprettede tegnebogsapplikation er en ægte og gyldig tegnebogsapplikation.

Det er ikke muligt at oprette sig i tegnebogsapplikationen uden, at der som minimum dannes et bevis for identitet eller et bevis for navn og fødselsdato. Hvilket bevis, der dannes, afhænger af om brugeren har et CPR-nummer eller ikke har et CPR-nummer. Beviset er nødvendigt for, at tegnebogsapplikationen kan aktiveres. Nyt login med et MitID eller andet eID, er påkrævet, idet der ikke udveksles oplysninger om brugerens login i tegnebogsapplikationen mellem tegnebogsapplikationens bagvedliggende infrastruktur og bevisudstedelsesservicen.

På baggrund af en anmodning om udstedelse af bevis fra en bruger med CPR-nummer, sker der en forespørgsel fra bevisudstedelsesservicen til Datafordeleren, der på baggrund af modtagne oplysninger om brugeren returnerer data, der formateres i bevisudstedelsesservicen og overføres til tegnebogsapplikationen. Herefter er brugerens oprettelse i tegnebogsapplikationen fuldført. For brugere uden CPR-nummer dannes et bevis for navn og fødselsdato på baggrund af data fra autentifikationssvaret fra NemLog-in.

Brugeren kan vælge at tilføje sit foto til sin tegnebogsapplikation enten under oprettelsen eller på et senere tidspunkt. Dette sker ved brugerens scanning af sit pas. Fotoet fra passet behandles herefter i tegnebogsapplikationens bagvedliggende infrastruktur og lagres på brugerens enhed.

Efter tilføjelse af foto vil bevis for brugerens identitet, der forudsætter, at brugeren har et CPR-nummer, udgøre et legitimationsbevis, der kan tjene til samme formål som legitimationskortet udstedt i medfør af lov om udstedelse af legitimationskort, jf. den foreslåede bestemmelse i § 3, stk. 2, og de specielle bemærkninger hertil.

Tilføjelse af foto til tegnebogsapplikationen for brugere uden CPR-nummer, vil ikke medføre, at bevis for navn og fødselsdato sammen med fotoet, kan tjene til

samme formål som legitimationskortet udstedt i medfør af lov om udstedelse af legitimationskort jf. den foreslåede § 3, stk. 2, modsætningsvist.

Brugeren har enekontrol over indholdet i sin tegnebogsapplikation, og kan overføre beviser til en modtagerpart eller en anden bruger, eller slette beviser i sin tegnebogsapplikation, ligesom brugeren kan vælge at spærre sin tegnebogsapplikation. Det bemærkes i den forbindelse, at såfremt brugeren sletter bevis for identitet eller bevis for navn og fødselsdato, kan tegnebogsapplikationen ikke fungere, uagtet at øvrige beviser ikke slettes af brugeren.

Bevisudstedelsesservicen er en service, som Digitaliseringsstyrelsen stiller til rådighed for offentlige myndigheder og offentligretlige organer med ansvar for en autentisk kilde, når de som led i deres myndighedsudøvelse vælger at levere data fra deres autentiske kilde for at få udstedt beviser til en brugers tegnebogsapplikation. En bruger har således ikke retskrav på at få udstedt beviser til sin digitale tegnebogsapplikation, ligesom brugeren heller ikke, i medfør af den foreslåede lov, kan blive mødt med krav fra en modtagerpart om at overføre et bevis fra sin digitale tegnebogsapplikation til en modtagerpart. Den frivillige brug af den digitale identitetstegnebog gør sig således gældende hos hver af de enkelte aktører.

Bevisudstedelsesservicen kan alene anvendes af offentlige myndigheder og offentligretlige organer og ikke private juridiske enheder.

Digitaliseringsstyrelsen i rollen som tilrådighedsstiller af bevisudstedelsesservicen agerer selvstændigt, idet Digitaliseringsstyrelsen afgør til hvilket formål og med hvilke hjælpemidler, der udstedes beviser, herunder hvilke krav, der skal opfyldes af en autentisk kilde, for at dennes videregivelse af oplysninger kan danne et bevis. Digitaliseringsstyrelsen er dataansvarlig for behandling af personoplysninger i bevisudstedelsesservicen, samt for behandling af personoplysninger i forbindelse med transmission og levering af et udstedt bevis, indtil beviset er leveret til brugers tegnebogsapplikation. Bevisudstedelsesservicen gemmer ikke oplysninger om, hvilke beviser der er udstedt til en given bruger, men et udstedt bevis får en mærkning, der ikke er personhenførbart, og som følger beviset. Denne mærkning kan en modtagerpart anvende til at kontrollere bevisets ægthed og gyldighed.

Bevisudstedelsesservicen foretager logning af transmissionskald til og fra en offentlig myndighed eller et offentligretligt organs autentiske kilde, jf. de specielle bemærkninger til den foreslåede § 5, stk. 2, nr. 4. Logningen er anonymiseret og anvendes til fejlsøgning. Dette vil f.eks. være relevant, hvis en bruger henvender sig om manglende udstedelse af et bevis uagtet anmodning herom. Bevisudstedelsesservicen vil i et sådant tilfælde kunne spore, om der på en given dato har været gennemført transmissionskald til og fra en autentisk kilde. Indholdet af transmissionskald logges ikke.

Modtagerpartregistret sikrer, at en bruger ved, hvem vedkommende interagerer med. Det er dog ikke alle modtagerparter, der kræves oprettet i modtagerpartregistret. Dette beror på en afvejning af de byrder, der er forbundet med registrering, sammenholdt med brugerens behov for kunne identificere modtagerparten.

I det fysiske møde mellem bruger og modtagerpart er brugeren bekendt med, hvilke fysiske omgivelser, som brugeren befinder sig i. F.eks. ved køb af aldersbegrænsede varer, hvor brugeren er bevidst om, at denne befinder sig i kiosk A eller supermarked B. Det vurderes derfor at være for byrdefuldt at kræve registrering i disse situationer, idet brugerne på anden vis let kan få viden om modtagerpartens identitet.

Det bemærkes i den forbindelse, at personoplysninger, der overføres via internettet til modtagerparten uden at være omfattet af den foreslåede § 9, stk. 3, eller regler, der måtte blive fastsat i medfør af den foreslåede bestemmelse i § 9, stk. 4, altid kræver registrering af modtagerparten i modtagerpartregistret, uanset om overførsel af beviser sker i fysisk møde eller online uden fysisk nærvær mellem bruger og modtagerpart. Dette beror på, at brugerens oplysninger i disse tilfælde kan blive yderligere behandlet, uden at det er synligt for brugeren. Et eksempel herpå kan være en virksomhed, der efterfølgende over for en myndighed skal kunne dokumentere, at virksomheden har indhentet et givent bevis hos en kunde. Registrering i modtagerpartregistret betyder, at bruger inden interaktion med modtagerparten får vished for, at modtagerparten er optaget i modtagerpartregistret, og dermed er identificerbar.

Modtagerparten bliver selvstændigt dataansvarlig for modtagne beviser og skal herunder have fornøden behandlingshjemmel. Dette gælder også selvom, at modtagerparten ikke er omfattet af krav om registrering i modtagerpartregistret.

Ved optagelse i modtagerpartregistret dannes en entydig identifikation af modtagerparten. Når en registreret modtagerpart anmoder om at modtage et bevis fra en brugers tegnebogsapplikation, identificerer modtagerparten sig over for tegnebogsapplikationen. Tegnebogsapplikationen sikrer, at modtagerparten autentificerer sig korrekt.

3. Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige

3.1. Organisatoriske samt omstillings- og driftskonsekvenser

Der pålægges ikke økonomiske konsekvenser for det offentlige. Det foreslåede lovforslag medfører ingen direkte pligter for det offentlige, men medfører alene en frivillig mulighed for at få udstedt beviser til en brugers tegnebogsapplikation

gennem bevisudstedelsesservicen, jf. den foreslåede lovs kapitel 3. Hvis en offentlig myndighed eller et offentligretligt organ ønsker at få udstedt et bevis til en brugers tegnebogsapplikation, følger der som udgangspunkt en pligt til at anvende bevisudstedelsesservicen, der er reguleret i den foreslåede lovs kapitel 3. Digitaliseringsstyrelsen pålægges ved lovforslaget, at varetage myndighedsopgaven med at forvalte, udvikle, drifte og vedligeholde bevisudstedelsesservicen. Digitaliseringsstyrelsen afholder udgifterne til forvaltning, udvikling, drift og vedligeholdelse af bevisudstedelsesservicen, herunder omkostningerne i forbindelse med omdannelse af data fra myndighedens autentiske kilde til data, som er kompatibel med kravene til et bevis i den nationale digitale identitetstegnebog.

3.2. Implementeringskonsekvenser for det offentlige

Det vurderes, at lovforslaget ikke har implementeringskonsekvenser for det offentlige. Ligeledes vurderes det, at lovforslagets bemyndigelser ikke medfører implementeringskonsekvenser.

3.3. Syv principper for digitaliseringsklar lovgivning

Lovforslaget vurderes at leve op til de syv principper for digitaliseringsklar lovgivning, og har været i høring i Digitaliseringsstyrelsens sekretariat for Digitaliseringsklar lovgivning. Særligt lever lovforslaget op til princip 4 om sammenhæng på tværs og genbrug af data, princip 5 om tryk og sikker datahåndtering og princip 6 om anvendelse af offentlig infrastruktur. Lovforslaget er udformet i overensstemmelse med princip 4 om sammenhæng på tværs, eftersom de data og de oplysninger, som lægges til grund for beviser, der udstedes i den digitale identitetstegnebog, er baseret på offentlige myndigheders egne autentiske kilder om fysiske personer. Princippet ses efterlevet ved, at der trækkes på eksisterende datakilder, herunder CPR-registeret.

Angående princip 5 om tryk og sikker datahåndtering er den danske digitale identitetstegnebog udviklet med udgangspunkt i princippet om ”databeskyttelse gennem design”. Den nationale digitale identitetstegnebog er derfor en løsning med særlig fokus på at beskytte privatlivets fred, og sikrer, at der ikke udveksles unødigt information samtidig med, at brugeren er i kontrol med løsningen. Løsningen behandler data, der på brugerens instruks udstedes til tegnebogsapplikationen, og data opbevares herefter alene i brugerens egen tegnebogsapplikation. Brugeren vælger selv, om og hvornår brugeren vil frigive data fra tegnebogsapplikationen. Brugeren vil således i den nationale digitale identitetstegnebog have enekontrol over egne data i tegnebogsapplikationen.

Særligt for princip 6 om anvendelse af offentlig infrastruktur kan anføres, at oprettelsen af en bruger i tegnebogsapplikationen er baseret på et MitID eller andet eID. Oprettelse af bruger i tegnebogsapplikationen ved et MitID eller andet eID, er hensigtsmæssig at anvende, da der både sikres en meget høj grad af sikkerhed og genbrug af løsninger på tværs. Ydermere kan anføres, at data til brug for dan-

nelse af bevis for identitet eller bevis for navn og fødselsdato, som er en forudsætning for at have en operationel tegnebogsapplikation, er baseret på data hentet fra hhv. Datafordeleren og NemLog-in. Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger afsnit 2.2. om forholdet til databeskyttelsesretten.

4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.

Det er hensigten med lovforslaget, at erhvervsdrivende kan blive modtagerparter for modtagelse af beviser i den nationale digitale identitetstegnebog, jf. den foreslåede bestemmelse i § 2, nr. 5, jf. § 9. Den nationale digitale identitetstegnebog vil kunne anvendes som aldersverifikation, og vil derfor kunne understøtte regeringens arbejde med at begrænse børn og unges forbrug og påbegyndelse af forbrug af tobak, nikotin og alkohol. Modtagelse af den danske nationale identitetstegnebog er dog en frivillig mulighed for erhvervslivet. Det er alene efter den foreslåede bestemmelse i § 9, stk. 2, at den erhvervsdrivende skal registreres i modtagerpartregistret. Det er denne registrering, som vil være omfattet af en tidsmæssig omkostning. De nærmere regler om registrering i modtagerpartregistret vil blive udmøntet i en bekendtgørelse, jf. den foreslåede bestemmelse i § 10. Det forventes alene at være en mindre andel af de erhvervsdrivende, som vil have behov for at registrere sig i modtagerpartregistret. Det vurderes på denne baggrund, at de erhvervsøkonomiske og administrative konsekvenser vil ligge markant under bagatelgrænserne på hhv. 10 mio. kr. og 4 mio. kr., og de kvantificeres derfor ikke yderligere.

5. Administrative konsekvenser for borgerne

Lovforslaget vurderes at indeholde elementer af positive administrative konsekvenser for borgerne, da den nationale digitale identitetstegnebog har til hensigt at give en bruger, som kun er indehaver af et fysisk legitimationskort mulighed for at kunne legitimere sig med foto i digitale sammenhænge gennem tegnebogsapplikationen.

6. Klimamæssige konsekvenser

Lovforslaget medfører ingen klimamæssige konsekvenser.

7. Miljø- og naturmæssige konsekvenser

Lovforslaget medfører ingen miljø- og naturmæssige konsekvenser.

8. Forholdet til EU-retten

Lovforslagets indhold er på visse punkter påvirket af Europa-Parlamentet og Rådets forordning (EU) Nr. 910/2014 af 23. juli 2014 om elektronisk identifikation og tillidstjenester til brug for elektroniske transaktioner på det indre marked og om ophævelse af direktiv 1999/93/EF (eIDAS-forordningen) som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets Forordning (EU) 2024/1183 af 11. april 2024 (eIDAS2).

Den ændrede forordning betyder på området for elektroniske identifikationsordninger, at medlemsstaterne forpligtes til at etablere en europæisk digital identitets-

tegnebog. Den digitale identitetstegnebog skal i fremtiden både være en grænseoverskridende identifikationsløsning, rumme beviser og på sigt også betalingsmuligheder m.v.

I Danmark sker første trin af udviklingen af den europæiske digitale identitetstegnebog ved etablering af den nationale digitale identitetstegnebog, som reguleres ved denne lov. Det står klart, at det er en teknisk kompliceret opgave at få alle elementer i den europæiske digitale identitetstegnebog til at virke sammen. EU-Kommissionen er således ved at udarbejde retsakter, der supplerer og konkretiserer forordningsteksten. Dertil kommer krav til certificering af identitetstegnebogen og tilsynsopgaver med såvel identitetstegnebogen som med de virksomheder og myndigheder, der i forordningen bliver forpligtet til at modtage tegnebogen. Endvidere har en bruger af identitetstegnebogen en lang række rettigheder, som teknisk skal indbygges i identitetstegnebogen, således at brugerens retssikkerhed tilgodeses i selve tegnebogsløsningen.

8.1. Regler om fri bevægelighed og udbudsretten

Den nationale digitale identitetstegnebog er i lovforslaget reguleret med henblik på at sikre tilrådighedsstillelse af en tegnebogsapplikation, en bevisudstedelsesservice og et modtagerpartregister. Det foreslås således, som nærmere beskrevet i de almindelige bemærkninger i afsnit 2.1.2, at Digitaliseringsstyrelsen pålægges at stille bevisudstedelsesservicen til rådighed for offentlige myndigheder og offentligretlige organer med ansvar for en autentisk kilde. Endvidere pålægges Digitaliseringsstyrelsen at stille tegnebogsapplikationen til rådighed for fysiske personer, og modtagerpartregistret til rådighed for modtagerparter. Offentlige myndigheder og offentligretlige organer forpligtes som udgangspunkt med lovforslaget til at anvende bevisudstedelsesservicen til at få udstedt beviser til tegnebogsapplikationen. Denne organisering er i overensstemmelse med gældende EU-ret og praksis fra EU-Domstolen.

Det bemærkes, at den frie konkurrence sikres ved gennemførelse af udbud for udvikling, drift og vedligeholdelse af nationale digitale identitetstegnebog.

Den foreslåede definition af en juridisk enhed skal sikre overensstemmelse med reglerne om den frie bevægelighed for tjenesteydelser, som fastlagt i Traktaten om Den Europæiske Unions Funktionsmåde (TEUF) og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/123/EF af 12. december 2006 om tjenesteydelser i det indre marked (servicedirektivet).

Lovforslaget anses for at være proportionalt og i overensstemmelse med Traktaten om Den Europæiske Unions Funktionsmåde.

9. Hørte myndigheder og organisationer m.v.

Et udkast til lovforslag har i perioden fra den 14. maj 2025 til den 17. juni 2025 været sendt i høring hos følgende myndigheder og organisationer m.v.: ATP, Ad-

vokatsamfundet, AE – Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, BL – Danmarks almene boliger, Cybersikkerhedsrådet, Danmarks Statistik, Danmarks Nationalbank, Dansk IT, Danske Advokater, Danske A-Kasser, DI Digital, Digital Lead, DKCERT, Erhvervshus Fyn, Erhvervshus Hovedstaden, Erhvervshus Midtjylland, Erhvervshus Nordjylland, Erhvervshus Sjælland, Erhvervshus Syddjylland, Finans Danmark, Finanstilsynet, Fonden Dansk Standard, Forbrugerrådet Tænk, Foreningen Danske Revisorer, FSR – danske revisorer, Forsikring og Pension, GTS-foreningen, Green Power Denmark, Dataetisk Råd, Danske Handicaporganisationer, Dansk Arbejdsgiverforening, Dansk Erhverv, Dansk Industri, Danske Regioner, Danske Universiteter, Datatilsynet, Den Danske Dommerforening, Det Centrale Handicapråd, Fagbevægelsens Hovedorganisation, Institut for Menneskerettigheder, IT-Branchen, IT-Politisk Forening, KL – Kommunernes Landsforening, KOMBIT, Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen, Landbrug & Fødevarer, LOS – Landsorganisationen for sociale tilbud, MADE, Rådet for Digital Sikkerhed, Rådet for Socialt Udsatte, Rigsrevisionen, SMVdanmark, TEKNIQ, Teleindustrien og Ældre Sagen.

10. Sammenfattende skema		
	Positive konsekvenser/mindre-udgifter (hvis ja, angiv omfang/hvis nej, anfør »Ingen«)	Negative konsekvenser/merudgifter (hvis ja, angiv omfang/hvis nej, anfør »Ingen«)
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen	Ingen
Implementeringskonsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen	Ingen
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet m.v.	Ingen	Det vurderes, at der vil være økonomiske konsekvenser forbundet med lovforslaget. Konsekvenserne vurderes at være under 10 mio. kr.
Administrative konsekvenser	Ingen	Det vurderes, at der vil være administrative konsekvenser forbundet med

for erhvervsli- vet m.v.		lovforslaget. Konsekvenserne vurderes at være under 4 mio. kr.
Administrative konsekvenser for borgerne	Lovforslaget vurderes at indeholde elementer af positive administra- tive konsekvenser for borgerne, da den nationale digitale identitetsteg- nebog har til hensigt at give bru- gere, som kun er indehaver af et fy- sisk legitimationskort, mulighed for også at kunne legitimere sig med foto i digitale sammenhænge gennem tegnebogsapplikationen.	Ingen
Klimamæssige konsekvenser	Ingen	Ingen
Miljø- og natur- mæssige conse- kvenser	Ingen	Ingen
Forholdet til EU-retten	Lovforslagets indhold er visse punkter påvirket af Europa-Parlamentet og Rådets forordning (EU) Nr. 910/2014 af 23. juli 2014 om elektronisk identifikation og tillidstjenester til brug for elektroniske transaktioner på det indre marked og om ophævelse af direktiv 1999/93/EF (eIDAS-forordningen) som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets Forordning (EU) 2024/1183 af 11. april 2024 (eIDAS2). Det bemærkes, at den frie konkurrence sikres ved gennemførelse af udbud for udvikling, drift og vedligeholdelse af nationale digitale identitetstegnebog. Den foreslåede definition af en juridisk enhed skal sikre overensstemmelse med reglerne om den frie bevægelighed for tjenesteydelser, som fastlagt i Traktaten om Den Europæiske Unions Funktionsmåde og servicedirektivet. Lovforslaget anses for at være proportionalt og i overensstemmelse med Traktaten om Den Europæiske Unions Funktionsmåde.	
Er i strid med de fem princip-	Ja	Nej [X]

per for implementering af erhvervsrettet EU-regulering (der i relevant omfang også gælder ved implementering af ikke-erhvervsrettet EU-regulering) (sæt X)	
--	--

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Der findes ikke gældende ret, der regulerer den nationale digitale identitetstegnebog, idet løsningen er ny.

Det foreslås i § 1, at loven finder anvendelse på den nationale digitale identitetstegnebog, der består af de tekniske løsninger: en tegnebogsapplikation, en bevisudstedelsesservice og et modtagerpartregister.

Den foreslåede bestemmelse medfører, at der med lovforslaget introduceres et anvendelsesområde for den digitale løsning, »den nationale digitale identitetstegnebog«.

Ved »nationale digitale identitetstegnebog« i den foreslåede bestemmelse forstås, en it-infrastruktur der består af de tre tekniske løsninger: en tegnebogsapplikation, en bevisudstedelsesservice og et modtagerpartregister. De tre løsninger, som tilsammen udgør den nationale digitale identitetstegnebog, er defineret i den foreslåede § 2.

Idet lovforslaget alene regulerer en national digital identitetstegnebog, falder det uden for lovens anvendelsesområde at fastsætte supplerende regulering af en europæisk digital identitetstegnebog, som er reguleret ved eIDAS2.

Ved »tegnebogsapplikation« i den foreslåede bestemmelse forstås en teknisk løsning i den nationale digitale identitetstegnebog bestående af Digitaliseringsstyrelsens mobilapplikation, som gør det muligt for brugeren at lagre, forvalte og validere beviser med henblik på at overføre dem til modtagerparter eller andre brugere.

Ved »bevisudstedelsesservice« i den foreslåede bestemmelse forstås en teknisk løsning i den nationale digitale identitetstegnebog, hvor Digitaliseringsstyrelsen på vegne af en offentlig myndighed eller et offentligretligt organ med ansvar for en autentisk kilde kan udstede beviser.

Ved »modtagerpartregister« i den foreslåede bestemmelse forstås en teknisk løsning i den nationale digitale identitetstegnebog bestående af et register, hvor modtagerparter registrerer sig.

Lovforslagets anvendelsesområde afgrænses efter den foreslåede bestemmelse til de tre tekniske løsninger i den nationale digitale identitetstegnebog. Lovforslaget opdeler den nationale digitale identitetstegnebog i tre tekniske løsninger, idet der til hver løsning er forskellige rettigheds- og pligts subjekter. Den tekniske løsning »tegnbogsapplikation« kan anvendes af fysiske personer. Den tekniske løsning »bevisudstedelsesservice« anvendes af offentlige myndigheder og offentligretlige organer med ansvar for en autentisk kilde, der får udstedt beviser som led i myndighedsudøvelse. Den tekniske løsning »modtagerpartregister« kan anvendes af juridiske enheder, der ønsker at modtage beviser. Formålet med at fastlægge lovens anvendelsesområde er at sikre gennemsigtighed og tydelighed i forhold til lovens foreslåede rettigheds- og pligtbestemmelser, der skal gælde for den nationale digitale identitetstegnebog.

Til § 2

De foreslåede definitioner i § 2, nr. 1 – 9, indeholder begreber, der for visse af definitionerne allerede eksisterer i gældende ret.

I eIDAS2 indgår begreber, der relaterer sig til reguleringen af europæiske digitale identitetstegnøbøger. Uanset at lovforslaget alene regulerer en national digital identitetstegnebog og ikke en europæisk digital identitetstegnebog, er det hensigten at skabe genkendelighed til de begreber, der anvendes i eIDAS2.

Lovforslaget anvender desuden begreber fra udbudsloven, for at sikre, at tilrådighedsstillelsen af løsningen til den offentlige sektor retter sig mod de pligts subjekter, som i en udbudsretlig forstand er defineret som ordregivere. I udbudsloven anses ordregivere som statslige, regionale og kommunale myndigheder, offentligretlige organer og sammenslutninger af en eller flere af disse myndigheder eller et eller flere af disse offentligretlige organer, jf. udbudslovens § 24, nr. 28. Dette indebærer, at lovforslaget anvender begreberne offentlige myndigheder og offentligretlige organer, jf. de foreslåede definitioner i § 2, nr. 7 og nr. 8.

Formålet med at anvende samme begreber som i gældende ret, er at sikre, at der ikke opstår misforståelser og uklarheder i retsanvendelsen.

Det foreslås i § 2, nr. 1 - 9, at der med lovforslaget introduceres en række definitioner, som nærmere angivet i de enkelte numre. Med den foreslåede bestemmelse defineres de væsentligste begreber, som anvendes i loven.

Det foreslås i § 2, *nr. 1*, at autentisk kilde defineres, som et register eller et system, som en offentlig myndighed eller et offentligretligt organ har ansvaret for, der indeholder og leverer attributter om en fysisk person eller genstand, og som anses for at være en primær kilde til disse oplysninger eller er anerkendt som autentisk i overensstemmelse med dansk ret, herunder administrativ praksis.

Den foreslåede bestemmelse i lovforslagets § 2, *nr. 1*, medfører, at det tekniske begreb »autentisk kilde« defineres. Definitionen svarer til definitionen af autentisk kilde i eIDAS2 art. 3, *nr. 47*. Da en privat enhed ikke kan udstede beviser i medfør af den foreslåede lov, og en bruger kun kan være en fysisk person, er definitionen dog tilpasset i forhold hertil.

Forståelsen af begrebet »autentisk kilde« er central for lovforslaget, idet en autentisk kilde udgør den primære kilde for de attributter, som et bevis består af, når det udstedes til tegnebogsapplikationen. En autentisk kilde leverer således de attributter, som lægges til grund i et bevis, hvorved attributterne udgør indholdet af et bevis, der samtidig fastsætter bevisets indhold og dermed bevisværdi, i form af f.eks. rettigheder eller tilladelser. Begrebet attribut svarer til definitionen af attribut i eIDAS2 art. 3, *nr. 43*.

Det er afgørende, at de oplysninger, som indgår i et bevis, er korrekte. Det er derfor kun oplysninger, der kommer fra en autentisk kilde, der kan indgå i et bevis. En offentlig myndighed eller et offentligretligt organ skal anvende egne autentiske kilder. En autentisk kilde kan dog indeholde oplysninger fra en anden autentisk kilde. F.eks. anvender stort set alle myndigheder CPR-nummer som entydig personidentifikation. CPR-registret er en autentisk kilde til CPR-numre.

Det er den enkelte offentlige myndighed og offentligretlige organ, der har ansvaret for indholdet i deres egne autentiske kilder. De autentiske kilder indeholder således oplysninger om en fysisk person eller genstand. Disse oplysninger lægges til grund som attributter i beviser, der udstedes i den nationale digitale identitetstegnebog.

Det foreslås i § 2, *nr. 2*, at bevis defineres, som en elektronisk attestering af attributter, der er udstedt af eller på vegne af en offentlig myndighed eller et offentligretligt organ med ansvar for en autentisk kilde. En attribut udgør en fysisk persons eller en genstands egenskab, kvalitet, rettigheder eller tilladelser.

Den foreslåede bestemmelse i lovforslagets § 2, *nr. 2*, medfører, at begrebet »bevis« defineres. Forståelsen af begrebet »bevis« er centralt for den nationale digitale identitetstegnebog.

Begrebet »bevis« forstås, som en elektronisk attestering af attributter. Et bevis består således af attributter, leveret fra en autentisk kilde, som en offentlig myndighed eller et offentligretligt organ har ansvaret for, jf. den foreslåede bestemmelse i

nr. 1, der definerer autentisk kilde. Bevisets indhold og bevisværdi afhænger derfor af de attributter, der leveres fra en offentlig myndigheds eller et offentligretligt organs autentiske kilde.

Definition af »attribut« i § 2, nr. 2, 2. pkt. svarer til definition i eIDAS2 art. 3, nr. 43. Forståelsen af begrebet attribut er centralt for den nationale digitale identitetstegnebog, da et bevis som defineret ovenfor består af attributter.

Det foreslås i § 2, *nr. 3*, at bevisudstedelsesservice defineres, som en teknisk løsning i den nationale digitale identitetstegnebog, hvor Digitaliseringsstyrelsen på vegne af en offentlig myndighed eller et offentligretligt organ med ansvar for en autentisk kilde kan udstede beviser.

Den foreslåede bestemmelse i lovforslagets § 2, *nr. 3*, medfører, at begreb »bevisudstedelsesservice« defineres. Bevisudstedelsesservicen indgår som en teknisk løsning i den nationale digitale identitetstegnebog. Det er bevisudstedelsesservicen, der muliggør, at offentlige myndigheder og offentligretlige organer med ansvar for en autentisk kilde, som led i deres myndighedsudøvelse kan få udstedt beviser til en brugers tegnebogsapplikation. De foreslåede bestemmelser i lovforslagets kapitel 3, indeholder nærmere regler om bevisudstedelsesservicen.

Det foreslås i § 2, *nr. 4*, at bruger defineres, som en fysisk person, der anvender tegnebogsapplikationen.

Den foreslåede bestemmelse i lovforslagets § 2, nr. 4, medfører, at begrebet »bruger« defineres. Begrebet er centralt for forståelsen af tegnebogsapplikationen, som kun kan anvendes af fysiske personer, der efter oprettelsen i tegnebogsapplikationen betegnes som brugere i denne lovs forstand.

Det foreslås i § 2, *nr. 5*, at modtagerpart defineres som, en juridisk enhed med et CVR-nummer, jf. lov om Det Centrale Virksomhedsregister eller en juridisk enhed registreret i et register i et andet EU-/EØS-land svarende til Det Centrale Virksomhedsregister, der modtager beviser fra en brugers tegnebogsapplikation.

Den foreslåede bestemmelse i lovforslagets § 2, *nr. 5*, medfører, at begrebet »modtagerpart« defineres.

Den foreslåede bestemmelse i § 2, nr. 5, medfører, at en juridisk enhed skal have et CVR-nummer eller være registreret i et register i et andet EU-/EØS-land svarende til Det Centrale Virksomhedsregister, for at kunne modtage beviser fra en brugers tegnebogsapplikation.

Juridiske enheder i EU-/EØS-lande kan f.eks. være kapitalselskaber og offentlige myndigheder. For at et register kan anses som svarende til det Det Centrale Virksomhedsregister, skal det pågældende register være autoritativt. Ved autoritativt

register skal i denne sammenhæng forstås, at registret udgør en officiel og anerkendt kilde for registreringer af juridiske enheder i det pågældende EU-/EØS-land.

Den foreslåede definition af en juridisk enhed skal sikre overensstemmelse med reglerne om den frie bevægelighed for tjenesteydelser, som fastlagt i Traktaten om Den Europæiske Unions Funktionsmåde (TEUF) og servicedirektivet.

Med bestemmelsen skabes der hjemmel til, at juridiske enheder uden CVR-nummer kan blive modtagerparter, der omfattes af kravet om registrering i modtagerpartregistret, jf. den foreslåede § 9, såfremt de er registreret i et register i et andet EU-/EØS-land svarende til Det Centrale Virksomhedsregister. Dette vil betyde, at sådanne juridiske enheder, der ønsker at modtage beviser fra en brugers tegnebogsapplikation, der kræver registrering i modtagerpartregistret, får mulighed herfor.

Det foreslås i § 2, *nr. 6*, at modtagerpartregister defineres som, en teknisk løsning i den nationale digitale identitetstegnebog bestående af et register, hvor en modtagerpart registrerer sig.

Den foreslåede bestemmelse i lovforslagets § 2, *nr. 6*, medfører, at begrebet »modtagerpartregister« defineres. Modtagerpartregistret indgår som en teknisk løsning i den nationale digitale identitetstegnebog. En modtagerpart skal være registreret i modtagerpartregistret, når en modtagerpart for at modtage beviser anvender en teknologi, hvor beviser overføres via internettet, medmindre der alene er tale om bevis for, om en bruger er over eller under en given aldersgrænse, jf. de foreslåede bestemmelser i § 9, stk. 2 og 3. De foreslåede bestemmelser i lovforslagets kapitel 5, indeholder nærmere regler om modtagerpartregistret.

Det foreslås i § 2, *nr. 7*, at offentlig myndighed, defineres som, statslige, regionale og kommunale myndigheder eller sammenslutninger heraf.

Den gældende bestemmelse i § 24, nr. 28, i udbudsloven, medfører, at der ved ordregiver forstås statslige, regionale og kommunale myndigheder. I udbudslovens forstand udgør statslige myndigheder de ordregivere, der er listet i udbudsdirektivets bilag I, dvs. Folketinget, Rigsrevisionen, Domstolsstyrelsen, samt alle ministerier med underliggende styrelser og institutioner. Regionale myndigheder er myndigheder, der er opført i NUTS 1 og 2, som omhandlet i EP/Rfo 1059/2003, dvs. i Danmark de nuværende 5 regioner, som fastsat i regionslovens § 1. Kommunale myndigheder omfatter efter lovbemærkningerne til udbudsloven alle myndigheder i de administrative enheder, der falder ind under NUTS 3, samt mindre administrative enheder som omhandlet i EU/Rfo 1059/2003. I Danmark omfatter dette kommunerne.

Den foreslåede bestemmelse i nr. 7 skal forstås i overensstemmelse med udbudslovens definition af offentlige myndigheder i rollen som ordregivere, jf. § 24, nr. 28, i udbudsloven.

Det foreslås i § 2, nr. 8, at offentligretlige organer, defineres som, organer,

- a. der er oprettet specielt med henblik på at imødekomme almenhedens behov, dog ikke behov af industriel eller kommerciel karakter,
- b. der er juridiske personer, og
- c. som for mere end halvdelens vedkommende finansieres af staten, regionale eller lokale myndigheder eller af andre offentligretlige organer eller er underlagt ledelsesmæssig kontrol af disse myndigheder eller organer eller har en bestyrelse eller direktion eller et tilsynsråd, hvor mere end halvdelens af medlemmerne udpeges af staten, regionale eller kommunale myndigheder eller andre offentligretlige organer.

Den gældende bestemmelse i § 24, nr. 27, i udbudsloven, medfører, at der ved offentligretlige organer forstås organer, der er oprettet specielt med henblik på at imødekomme almenhedens behov, dog ikke behov af industriel eller kommerciel karakter, der er juridiske personer, og som for mere end halvdelens vedkommende finansieres af staten, regionale eller kommunale myndigheder eller af andre offentligretlige organer eller er underlagt ledelsesmæssig kontrol af disse myndigheder eller organer eller har en bestyrelse eller direktion eller et tilsynsråd, hvor mere end halvdelens af medlemmerne udpeges af staten, regionale eller kommunale myndigheder eller andre offentligretlige organer.

Med bestemmelsens § 24, nr. 27, i udbudsloven defineres begrebet »offentligretlige organer« som organer, der opfylder de 3 betingelser i litra a-c.

I henhold til litra a skal det være organer, som er specielt oprettet med henblik på at imødekomme almenhedens behov af ikkeindustriel eller ikkekommerciel karakter.

I henhold til litra b skal det være organer, der er juridiske personer.

Endelig skal det i henhold til litra c være organer, som overvejende finansieres af staten, regionale eller kommunale myndigheder eller af andre offentligretlige organer, eller er underlagt ledelsesmæssig kontrol af disse myndigheder eller organer, eller har en bestyrelse, en direktion, eller et tilsynsråd, hvor mere end halvdelens af medlemmerne udpeges af staten, regionale eller kommunale myndigheder eller andre offentligretlige organer.

Alle 3 betingelser skal være opfyldt for at en juridisk enhed kan defineres som et offentligretligt organ i overensstemmelse med udbudslovens § 24, nr. 27.

Det følger af bestemmelsen i udbudslovens § 24, nr. 27, at organet skal være oprettet specielt med henblik på at imødekomme almenhedens behov. Det vil almindeligvis være opgaver som generelt og traditionelt anses for at være opgaver, som det offentlige varetager. Dette kunne f.eks. være opgaver inden for dag- eller døgntilbud til børn og voksne, miljø, sundhed, uddannelse, beskæftigelsesindsats eller opgaver på socialområdet. Kravet om, at et organ, skal være oprettet specielt

med henblik på at imødekomme almenhedens behov er opfyldt, når organet faktisk udøver aktiviteter med henblik på imødekommelsen af sådanne behov. Et organ kan således blive omfattet af loven som et offentligretligt organ selv om organet ikke imødekom sådan behov ved dets oprettelse, men på et senere tidspunkt.

I henhold til udbudsdirektivets præambel nr. 10 er et organ, der fungerer på normale markedsvilkår, har til formål at skabe gevinst og bærer tab forbundet med udøvelsen af sine aktiviteter, ikke at betragte som et offentligretligt organ, da almenhedens behov, som det er oprettet med henblik på at imødekomme eller har fået til opgave at imødekomme, kan anses for at have industriel eller kommerciel karakter.

At organet skal være en juridisk person betyder, at det pågældende subjekt skal være i stand til at bære rettigheder og forpligtelser. Selskaber med et CVR-nummer vil være at betragte som en juridisk person. Interessentskaber vil også være omfattet.

Da kravet i litra c indebærer, at mere end halvdelen af driften skal være finansieret af offentlige midler, vil organet være omfattet. Finansieringen må dog ikke have karakter af at være en modydelse eller et gensidigt forretningsforhold. Det har ingen betydning, at mere end halvdelen af organets drift kommer fra kontrakter med offentlige myndigheder, altså at organet f.eks. har vundet en række udbud. Det er således kun de ydelser, der finansierer eller støtter det berørte organs aktiviteter ved et økonomisk bidrag uden en særlig, kontraktuel præget modydelse, der vil udgøre offentlig finansiering.

At føre kontrol vil sige at være underlagt intensiv offentlig regulering, tilsyn eller lignende. En virksomhed, som er underlagt en offentlig myndigheds kontrol af regnskabsførelse vil ikke være underlagt offentlig kontrol. Det skyldes, at den offentlige myndighed ikke kan påvirke de beslutninger, som virksomheden træffer i forhold til driften af virksomheden. Det er altså ikke tilstrækkeligt, at der er tale om, at driften er underlagt offentlig kontrol, og at det offentlige har en almindelig efterfølgende kontrol af f.eks. regnskab og lignende.

Selvejende institutioner, der er oprettet på privatretligt grundlag, og som har driftsoverenskomst med en kommunen, kan være underlagt et sådant kommunalt tilsyn, at de vil være omfattet af begrebet »offentligretligt organ«. Dette gælder, selvom kommunen ikke via ejerskab har mulighed for at udføre bestemmende indflydelse på institutionen. Kommunen skal dog have indflydelse på anden vis f.eks. via kontrol med institutionens vedtægter, budget, personaleforhold m.v.

Det betyder, at selvejende dagtilbud til børn (daginstitutioner, fritidsordninger, skoler), uddannelsesinstitutioner, plejehjem og anden ældreomsorg kan være omfattet af begrebet »offentligretligt organ«.

Ligeledes kan institutioner med tilbud til udsatte grupper (forsorgshjem, kvindekrisecentre, væresteder m.v.), som kommunen har driftsoverenskomst med, være omfattet af begrebet »offentligretligt organ«.

Statslige aktieselskaber, hvor ressortministeren kan vælge flertallet af bestyrelsesmedlemmerne, er også omfattet og vil være at betragte som et offentligretligt organ.

Som eksempler på offentligretlige organer kan nævnes TV2, Sund og Bælt Holding A/S, Metroselskabet I/S, Statens og Kommunernes Indkøbsservice (SKI), Lønmodtagernes Dyrtidsfond, Naviair, de almene boligorganisationer og universiteterne.

Bestemmelsen i lovforslagets nr. 9 skal forstås i overensstemmelse med § 24, nr. 27 i udbudsloven.

Det foreslås i § 2, *nr. 9*, at tegnebogsapplikation defineres som, en teknisk løsning i den nationale digitale identitetstegnebog bestående af Digitaliseringsstyrelsens mobilapplikation, som gør det muligt for en bruger at lagre, forvalte og validere beviser med henblik på at overføre dem til modtagerparter og andre brugere.

Den foreslåede bestemmelse i lovforslagets § 2, *nr. 9*, medfører, at begrebet »tegnebogsapplikation« defineres. Tegnebogsapplikationen indgår som en teknisk løsning i den nationale digitale identitetstegnebog. Det er tegnebogsapplikationen, der muliggør, at en bruger kan anvende de beviser, som brugeren vælger at få udstedt til tegnebogsapplikationen. Efter oprettelse i tegnebogsapplikationen anses en fysisk person som bruger af tegnebogsapplikationen, jf. den foreslåede § 2, nr. 4. De foreslåede bestemmelser i lovforslagets kapitel 2, indeholder nærmere regler om tegnebogsapplikationen.

Til § 3

Der findes ikke gældende ret, der regulerer tegnebogsapplikationen, idet denne er en del af den nye nationale digitale identitetstegnebog, som ikke er reguleret i gældende ret.

Det foreslås i § 3, *stk. 1*, at Digitaliseringsstyrelsen stiller tegnebogsapplikationen til rådighed for fysiske personer. Digitaliseringsstyrelsen sikrer forvaltning, udvikling, drift og vedligeholdelse af tegnebogsapplikationen.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at tegnebogsapplikationen kan anvendes af fysiske personer. Det er frivilligt for en fysisk person at anvende tegnebogsapplikationen. Når en fysisk person vælger at anvende tegnebogsapplikationen, og dermed anses som bruger, har brugeren enekontrol over denne, hvilket indebærer, at brugeren selv vælger, hvilke beviser der tilføjes i tegnebogsapplikationen, og hvornår brugeren ønsker at anvende disse.

Med den foreslåede bestemmelse er det Digitaliseringsstyrelsens myndighedsopgave at sikre forvaltningen af tegnebogsapplikationen. Det er hensigten, at Digitaliseringsstyrelsen gør det teknisk muligt for en fysisk person at oprette sig i tegnebogsapplikationen. Det er en del af Digitaliseringsstyrelsens myndighedsopgave at indhente de oplysninger om den fysiske person, der er nødvendige for, at personen kan oprettes som bruger i tegnebogsapplikationen, og at brugeren får en aktiv tegnebogsapplikation. De nødvendige oplysninger om brugeren indhentes fra Datafordeleren eller NemLog-in, jf. de almindelige bemærkninger afsnit 2.2. Det er hensigten, at Digitaliseringsstyrelsen vil sikre, at der via support kan tilbydes vejledning til oprettelse og anvendelse af tegnebogsapplikationen.

Det er desuden en del af forvaltningsopgaven, at Digitaliseringsstyrelsen kan spærre en tegnebogsapplikation, jf. den foreslåede bestemmelse i § 4. Spærringen kan f.eks. foretages i tilfælde af sikkerhedsbrud eller misbrug.

Det er tillige hensigten, at Digitaliseringsstyrelsen sikrer udvikling, drift og vedligeholdelse af tegnebogsapplikationen.

Det foreslås i § 3, *stk.* 2, at når en bruger, der har et CPR-nummer, opretter sig i tegnebogsapplikationen, dannes et bevis, der fastslår identiteten på brugeren. Denne bruger kan tilføje sit foto til sin tegnebogsapplikation, hvorefter beviset sammen med fotoet vil udgøre et legitimationsbevis. Dette legitimationsbevis tjener samme formål som legitimationskort udstedt i medfør af lov om udstedelse af legitimationskort.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at når en bruger med et CPR-nummer opretter sig i tegnebogsapplikationen, vil der blive dannet et bevis for brugerens identitet. Det er hensigten, at beviset kan anvendes i tilfælde, hvor brugeren har brug for at kunne dokumentere at være over en given alder. Dette kunne f.eks. være et behov ved køb af aldersbetingede produkter som tobak og alkohol i online handel eller i fysiske butikker samt ved aldersverifikation over for sociale medier.

Den foreslåede bestemmelse i 2. *pkt.* fastslår, at en bruger, der har et CPR-nummer kan tilføje sit foto til sin tegnebogsapplikation, hvorefter bevis for identitet sammen med fotoet vil udgøre et legitimationsbevis. Det er ikke et krav, at tilføjjelsen af foto sker i forbindelse med oprettelsen. Tilføjjelsen kan ske på et hvilket som helst senere tidspunkt.

Den foreslåede bestemmelse i 3. *pkt.* fastslår, at legitimationsbeviset kan tjene samme formål som legitimationskortet udstedt i medfør af lov om udstedelse af legitimationskort.

Formålet med 3. *pkt.*, er at skabe et digitalt legitimationsbevis, der kan tjene samme formål som det fysiske legitimationskort, der kan udstedes hos en kommune, jf. lov om udstedelse af legitimationskort. Der stilles ikke de samme formkrav til det digitale legitimationsbevis, som udstedes af Digitaliseringsstyrelsen.

Som anført i de almindelige bemærkninger, afsnit 2.1.2.1.1 er det Digitaliseringsministeriets vurdering, at der er stort potentiale i, at den nationale digitale identitetstegnebog indeholder et digitalt legitimationsbevis, som kan tjene til samme formål som det fysiske legitimationsbevis, men ligeledes understøtte legitimation i en digital sammenhæng.

Det foreslås i § 3, *stk.* 3, at når en bruger, der ikke har et CPR-nummer, opretter sig i tegnebogsapplikationen, dannes et bevis for brugerens navn og fødselsdato.

Med den foreslåede bestemmelse får en bruger, der ikke har et CPR-nummer, ved oprettelsen i tegnebogsapplikationen udstedt et bevis for brugerens navn og fødselsdato. Brugeren har også mulighed for at tilføje sit foto til sin tegnebogsapplikation, som kan anvendes sammen med beviset for navn og fødselsdato. Det er hensigten, at beviset kan anvendes i tilfælde, hvor brugeren har brug for at kunne dokumentere at være over en given alder. Dette kunne f.eks. være et behov ved køb af aldersbetingede produkter som tobak og alkohol i online handel eller i fysiske butikker samt ved aldersverifikation over for sociale medier. Beviset for navn og fødselsdato har hverken selvstændigt eller i kombination med et foto en fastsat retsvirkning i medfør af denne lov.

Det foreslås i § 3, *stk.* 4, at en bruger kan anvende sin tegnebogsapplikation til at interagere med en anden brugers tegnebogsapplikation med henblik på at validere og dele beviser.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at en bruger kan validere en anden brugers beviser eller dele egne beviser med andre brugere. Der vil således være tale om en brug mellem fysiske personer i privat sammenhæng. Dette svarer til, at en bruger i dag, med den digitale kørekortsapplikation kan scanne en anden brugers digitale kørekort.

Interaktion vil kunne ske ved visuel inspektion eller via en scanningsfunktionalitet i tegnebogsapplikationen. Scanningsfunktionaliteten vil kunne anvendes både før og efter, at en bruger har oprettet sig i tegnebogsapplikationen, og forudsætter således ikke oprettelse i tegnebogsapplikationen. At scanningsfunktionen ikke forudsætter oprettelse i tegnebogsapplikationen, medfører at en fysisk person, der enten ikke kan eller ønsker at oprette sig, kan drage nytte af at kunne validere beviser fra andre brugere af tegnebogsapplikationen. Dette vil tillige tilgodese fysiske personer, der ikke har eller kan få et MitID eller andet eID.

Det foreslås i § 4, at ministeren for digitalisering fastsætter regler om forvaltningen og anvendelsen af tegnebogsapplikationen, herunder regler om en brugers oprettelse, spærring af tegnebogsapplikationen, sletning af beviser i tegnebogsapplikationen, tekniske krav og krav til foto.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at ministeren for digitalisering fastsætter regler om forvaltningen og anvendelsen af tegnebogsapplikationen, herunder regler om en brugers oprettelse, spærring af tegnebogsapplikationen, sletning af beviser i tegnebogsapplikationen, tekniske krav og krav til foto.

Der vil i medfør af den foreslåede bestemmelse blive fastsat regler om de krav, der skal opfyldes for at kunne blive oprettet i tegnebogsapplikationen, samt vilkår der løbende skal overholdes for at besidde og anvende tegnebogsapplikationen.

Der vil desuden blive fastsat nærmere tekniske krav til anvendelse af tegnebogsapplikationen. Dette omfatter blandt andet krav til understøttede operativsystemer og versioner heraf på brugerens mobile enhed. Det er hensigten, at de understøttede operativsystemer og disses versioner skal svare til de operativsystemer og versioneringer, der til enhver tid understøtter MitID's mobilapplikation. Der vil derudover blive fastsat regler om registrering af identitet og identitetssikring ved oprettelse i tegnebogsapplikationen samt krav til det foto, der kan tilføjes til tegnebogsapplikationen.

I takt med at erfaringsgrundlaget med tegnebogsapplikationen bliver større, kan der opstå behov for at fastsætte yderligere regler om tegnebogsapplikationens forvaltning og anvendelse.

Der vil i medfør af den foreslåede bestemmelse blive fastsat regler om blandt andet, at en bruger selv kan spærre sin tegnebogsapplikation samt slette beviser i tegnebogsapplikationen. Der vil derudover blive fastsat regler om Digitaliseringsstyrelsens spærring af beviser, og at Digitaliseringsstyrelsen kan spærre en brugers adgang til sin tegnebogsapplikation. En spærring vil f.eks. være relevant i tilfælde hvor tegnebogsapplikationen er kompromitteret, hvor der er mistanke om, at tegnebogsapplikationen er kompromitteret, eller hvis brugeren ikke overholder reglerne for brug af tegnebogsapplikationen. Dette er for at opretholde tilliden til og sikkerheden i den nationale digitale identitetstegnebog. Der skal altid foreligge en saglig begrundelse for at iværksætte en spærring. En saglig grund kunne være en central begivenhed, som ikke er initieret af brugeren, hvor det kan konstateres, eller der er mistanke om, trusler eller angreb, hvorved der er risiko for, en eller flere tegnebogsapplikationer kan blive eller er blevet kompromitteret.

En spærring af tegnebogsapplikationen skal forstås som en spærring af brugerens individuelle tegnebogsapplikation. En spærring hindrer ikke, at brugeren på ny henter tegnebogsapplikationen fra en godkendt platform, og opretter sig igen.

Digitaliseringsstyrelsen kan som systemejer af tegnebogsapplikationen ved fejl, kompromittering eller forsøg på kompromittering spærre tegnebogsapplikationen.

Digitaliseringsstyrelsens spærring af beviser i egenskab af bevisudstedelsesservice fremgår af de specielle bemærkninger til den foreslåede § 5, stk.2.

Brugerens tegnebogsapplikation gøres inaktiv efter brugerens dødsfald. Digitaliseringsstyrelsen modtager gennem CPR-registret meddelelse om en brugers dødsfald, når brugeren har et CPR-nummer. Inaktivering af en tegnebogsapplikation for en bruger, der ikke har et CPR-nummer, vil ske, når Digitaliseringsstyrelsen på anden vis end gennem CPR-registret får kendskab til brugerens dødsfald og kan identificere brugeren.

Til § 5

Der findes ikke gældende ret, der regulerer bevisudstedelsesservicen, idet denne er en del af den nye nationale digitale identitetstegnebog, som ikke er reguleret i gældende ret.

Det foreslås i § 5, *stk. 1*, at Digitaliseringsstyrelsen stiller bevisudstedelsesservicen til rådighed for offentlige myndigheder og offentligretlige organer med ansvar for en autentisk kilde, der som led i deres myndighedsudøvelse leverer data fra deres autentiske kilde til brug for udstedelse af beviser til tegnebogsapplikationen. Digitaliseringsstyrelsen sikrer forvaltning, udvikling, drift og vedligeholdelse af bevisudstedelsesservicen.

Den foreslåede bestemmelse vil indebære, at Digitaliseringsstyrelsen stiller bevisudstedelsesservicen til rådighed for offentlige myndigheder og offentligretlige organer med ansvar for en autentisk kilde, der som led i deres myndighedsudøvelse leverer data fra deres autentiske kilde til brug for udstedelse af beviser til tegnebogsapplikationen. Endvidere pålægges Digitaliseringsstyrelsen med den foreslåede bestemmelse at sikre forvaltning, udvikling, drift og vedligeholdelse af bevisudstedelsesservicen.

Formålet med bestemmelsen er at muliggøre, at bevisudstedelsesservicen kan udstede beviser på vegne af offentlige myndigheder og offentligretlige organer, der som led i deres myndighedsudøvelse leverer data fra deres autentiske kilde til brug for udstedelse af beviser til tegnebogsapplikationen. Bevisudstedelsesservicen tjener alene som et teknisk værktøj, der understøtter bevisudstedelsen og letter arbejdsbyrden hos den enkelte offentlige myndighed og det offentligretlige organ, som således ikke selv skal anskaffe en bevisudstedelsesservice.

Digitaliseringsstyrelsen skal efter den foreslåede bestemmelse i stk. 1, sikre forvaltning, udvikling, drift og vedligeholdelse af den tekniske løsning bevisudstedelsesservicen. Det er hensigten, at Digitaliseringsstyrelsen ved udbud vil udpege en leverandør, som vil få til opgave på vegne af Digitaliseringsstyrelsen at sikre udvikling, drift og vedligeholdelse af bevisudstedelsesservicen.

Tilrådighedsstillelsen sker alene til offentlige myndigheder og offentligretlige organer, der har ansvar for en autentisk kilde. Dette indebærer, at en offentlig myndighed eller et offentligretligt organ, skal have ansvaret for et register eller et system, der leverer attributter om en fysisk person eller genstand, og som anses for at være en primær kilde til disse oplysninger, eller er anerkendt som autentisk i overensstemmelse med dansk ret, herunder administrativ praksis.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at bevisudstedelsesservicen ikke vil kunne anvendes af private juridiske enheder, men alene af offentlige myndigheder og offentligretlige organer.

Digitaliseringsstyrelsen har efter den foreslåede bestemmelse ansvaret for at forvalte bevisudstedelsesservicen. Opgaven med forvaltning af bevisudstedelsesservicen varetages gennem funktionaliteterne nævnt i den foreslåede bestemmelses stk. 2.

Det foreslås i § 5, *stk.* 2, at Digitaliseringsstyrelsen sikrer, at bevisudstedelsesservicen indeholder følgende funktionaliteter:

- 1) Oprettelse, ændring, ajourføring og nedlæggelse af typer af beviser.
- 2) Dannelse og udstedelse af beviser.
- 3) En liste over bevisers gyldighed.
- 4) Logning af beviser, der er udstedt eller forsøgt udstedt, og transmissionskald til og fra offentlige myndigheders og offentligretlige organers it-systemer indeholdende autentiske kilder.
- 5) Identifikation og autentifikation af brugere.

Den foreslåede bestemmelse vil indebære, at Digitaliseringsstyrelsen pålægges at sikre, at bevisudstedelsesservicen indeholder de funktionaliteter, der er oplistet i bestemmelsens nr. 1- 5.

Formålet med bestemmelsen er at fastlægge, hvilke konkrete funktionaliteter, som bevisudstedelsesservicen skal indeholde, og som, jf. den foreslåede § 5, stk. 1, således stilles til rådighed for bevisudstedelse på vegne af offentlige myndigheder og offentligretlige organer med ansvar for en autentisk kilde, der som led i deres myndighedsudøvelse leverer data fra deres autentiske kilde til brug for udstedelse af beviser til tegnebogsapplikationen.

De angivne funktionaliteter, der er oplistet i nr. 1 - 5, er alle nødvendige for, at beviser kan udstedes til tegnebogsapplikationen og sikre dennes og bevisudstedelsesservicens integritet og uafviselighed.

Ifølge det foreslåede *stk.* 2, *nr.* 1, skal Digitaliseringsstyrelsen sikre, at bevisudstedelsesservicen muliggør oprettelse, ændring, ajourføring og nedlæggelse af typer af beviser.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at der sikres den nødvendige forvaltning og vedligehold i forhold til de enkelte typer af beviser. Typer af beviser skal således forstås som et katalog over beviser, som det er muligt at få udstedt til tegnebogsapplikationen gennem bevisudstedelsesservicen. Offentlige myndigheder og offentligretlige organer, der leverer data fra deres autentiske kilde til bevisudstedelsesservicen til brug for udstedelse af beviser til tegnebogsapplikationen, har med bestemmelsen mulighed for oprettelse, ændring, ajourføring og nedlæggelse af typer af beviser. I praksis betyder dette, at de pågældende offentlige myndigheder eller offentligretlige organer kan afgive informationer om deres it-systemer, herunder angive information om, hvorfra data skal hentes og navngive typerne af beviser. Det skal ligeledes være muligt for de pågældende offentlige myndigheder og offentligretlige organer, der er omfattet af den foreslåede bestemmelse, at ændre og nedlægge typer af beviser.

Ifølge den foreslåede *stk. 2, nr. 2*, skal Digitaliseringsstyrelsen sikre, at bevisudstedelsesservicen muliggør dannelse og udstedelse af beviser.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at beviser kan oprettes via bevisudstedelsesservicen, idet dannelsen og udstedelsen er en forudsætning for oprettelsen af beviser. Dannelse og udstedelse af beviser relaterer sig således til konkrete beviser, der skal udstedes til en konkret bruger.

Bevisudstedelsesservicen sikrer både de relevante tekniske snitflader mod tegnebogsapplikationen og mod en autentisk kilde, således at de offentlige myndigheder og offentligretlige organer, der leverer data fra deres autentiske kilde til brug for udstedelse af beviser til tegnebogsapplikationen, ikke skal gøre dette.

Såfremt de tekniske snitflader ændres, er det bevisudstedelsesservicens opgave at sikre, at den nødvendige opdatering sker. Det er ligeledes bevisudstedelsesservicens opgave at tilføje understøttelsen af yderligere tekniske snitflader i det omfang, at dette er nødvendigt for at benytte bevisudstedelsesservicen. Når en opdatering af en eksisterende teknisk snitflade eller tilføjelse af en ny tekniske snitflade medfører et behov for tilpasning af information til et bevis, er den offentlige myndighed eller det offentligretlige organ selv ansvarlig for at foretage denne tilpasning.

Bevisudstedelsesservicen sikrer, at beviser er digitalt signeret med en signatur, der kan valideres af relevante modtagerparter, når disse anvender en teknologi, der muliggør dette. I praksis betyder det, at Digitaliseringsstyrelsen sikrer, at den offentlige nøgle eller tilsvarende, der hører til den private nøgle eller tilsvarende, som er benyttet til signeringen, stilles til rådighed på en offentlig tilgængelig liste. Tilsvarende sikrer Digitaliseringsstyrelsen, at certifikater benyttet til signering, der ikke længere er gyldige, fremgår af en offentlig tilgængelig spærreliste eller tilsvarende.

Ifølge den foreslåede *stk. 2, nr. 3*, skal Digitaliseringsstyrelsen sikre, at bevisudstedelsesservicen indeholder en liste over udstedte bevisers gyldighed.

Listen sikrer, at det til enhver tid fremgår, om et bevis er aktivt eller spærret. Den offentlige myndighed eller det offentligretlige organ, der har ansvar for en autentisk kilde, fastsætter gyldighedsperioden for et bevis. Listen anvendes i tilfælde af behov for spærring eller opdatering af beviset inden udløb. Beviser, som udstedes med en gyldighedsperiode på under 24 timer, forventes ikke at gøre brug af spærring. Det er hensigten, at beviser med kort gyldighed automatisk fornys, såfremt brugerne fortsat opfylder betingelserne for at få udstedt det enkelte bevis. Bevisudstedelsesservicen kan således efterspørge nye versioner af udstedte beviser hos offentlige myndigheder og offentligretlige organer med ansvar for en autentisk kilde, hvis beviset er ved at udløbe eller er udløbet. I praksis betyder det, at for beviser med en kort gyldighedsperiode, kan bevisudstedelsesservicen på vegne af en tegnebogsapplikation efterspørge genudstedelse af beviser, uden at brugeren skal autentificere sig på ny.

Digitaliseringsstyrelsens kan spærre et bevis, hvis der konstateres fejl i et bevis.

Offentlige myndigheder og offentligretlige organer har derudover mulighed for at anmode Digitaliseringsstyrelsen om spærring af beviser, f.eks. i tilfælde af at en bruger ikke længere opfylder de materielle betingelser for at være i besiddelse af beviset. Et eksempel herpå er et bevis, der skal fornys gennem årlig gebyrbetaling, og hvor retten til at besidde beviset bortfalder grundet manglende gebyrbetaling. På anmodning fra den offentlige myndighed eller det offentligretlige organ, der har ansvar for den pågældende autentiske kilde, markerer Digitaliseringsstyrelsen herefter det pågældende bevis som spærret.

Listen over udstedte bevisers gyldighed, tjener tillige det formål, at en modtagerpart ved anmodning om at modtage et bevis, har mulighed for at slå op i listen og få aktuel status på, hvorvidt et givent bevis er aktivt eller spærret. Dette har særlig betydning i de tilfælde, hvor brugeren anvender et bevis fra sin tegnebogsapplikation uden adgang til internettet. Her vil tegnebogsapplikationen grundet manglende adgang til internettet ikke nødvendigvis korrekt angive om et givent bevis er aktivt eller spærret. Tegnebogsapplikationen udfører således også et tjek mod listen, hver gang tegnebogsapplikationen anvendes i online tilstand, hvorved det sikres at udløbne beviser enten automatisk fornys, eller brugeren bliver påmindet om at anmode om et nyt bevis.

Ifølge den foreslåede *stk. 2, nr. 4*, skal Digitaliseringsstyrelsen sikre, at bevisudstedelsesservicen indeholder en funktionalitet til logning af beviser, der er udstedt eller forsøgt udstedt og transmissionskald til og fra offentlige myndigheders og offentligretlige organers it-systemer indeholdende autentiske kilder.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at der i bevisudstedelsesservicen skabes gennemsigtighed, i forhold til de interaktioner som offentlige myndigheder og offentligretlige organer har med bevisudstedelsesservicen. Bevisudstedelsesservicen foretager logning af transmissionskald til og fra en offentlig myndigheds eller offentligretligt organs autentiske kilde. Logningen er anonymiseret og anvendes til

fejlsøgning, jf. de almindelige bemærkninger afsnit 2.2.2. Dette vil f.eks. være relevant hvis en bruger henvender sig om manglende udstedelse af bevis uagtet anmodning herom. Bevisudstedelsesservicen vil i et sådant tilfælde kunne spore, om der på en given dato har været gennemført transmissionskald til og fra en autentisk kilde, men ikke indholdet af sådanne kald. Årsagen kan f. eks. være at transmissionskald fejler, eller at udstedelsen fejler.

Ifølge det foreslåede *stk. 2, nr. 5*, skal Digitaliseringsstyrelsen sikre, at bevisudstedelsesservicen muliggør identifikation og autentifikation af brugere.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at der ved identifikation og autentifikation opnås sikkerhed for brugerens identitet på sikringsniveau betydelig, således at offentlige myndigheder og offentligretlige organer sikrer sig, at bevis udstedes til den rette bruger.

Til § 6

Der findes ikke gældende ret, der regulerer bevisudstedelsesservicen, idet denne er en del af den nye nationale digitale identitetstegnebog, som ikke er reguleret i gældende ret.

Det foreslås i § 6, *stk. 1*, at en offentlig myndighed eller et offentligretligt organ med ansvar for en autentisk kilde, som led i deres myndighedsudøvelse, kan levere data fra deres autentiske kilde til brug for udstedelse af beviser til tegnebogsapplikationen.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at en offentlig myndighed eller et offentligretligt organ med ansvar for en autentisk kilde, har mulighed for at vælge at få udstedt beviser til tegnebogsapplikationen. Udstedelsen af beviser skal ske ved anvendelsen af bevisudstedelsesservicen, jf. den foreslåede § 6, *stk. 2*.

Når et bevis er udstedt og leveret til tegnebogsapplikationen, kan en bruger vælge at overføre beviset til en modtagerpart eller en anden bruger. Før et bevis kan udstedes i tegnebogsapplikationen, skal bevistypen først dannes og oprettes via funktionaliteterne i bevisudstedelsesservicen, jf. den foreslåede § 5, *stk. 2*.

Det foreslås i § 6, *stk. 2*, at en offentlig myndighed eller et offentligretligt organ, med ansvar for en autentisk kilde, skal anvende Digitaliseringsstyrelsens bevisudstedelsesservice, når de som led i deres myndighedsudøvelse leverer data fra deres autentiske kilde til brug for udstedelse af beviser til tegnebogsapplikationen.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at offentlige myndigheder og offentligretlige organer med ansvar for en autentisk kilde har en pligt til at anvende Digitaliseringsstyrelsens bevisudstedelsesservice for at få udstedt beviser til en brugers tegnebogsapplikation. Digitaliseringsstyrelsen er i så henseende bevisudsteder.

Offentlige myndigheder eller offentligretlige organer med ansvar for en autentisk kilde skal således anskaffe bevisudstedelsesservicen fra Digitaliseringsstyrelsen, som stiller denne til rådighed, jf. den foreslåede § 6, stk. 1. Da bevisudstedelsesservicen alene stilles til rådighed for offentlige myndigheder og offentligretlige organer, jf. den foreslåede bestemmelse i § 5, stk. 1, gælder pligten til at anvende bevisudstedelsesservicen kun, når udstedelsen af beviser sker som led i myndighedsudøvelsen.

Det vil med den foreslåede ordning være Digitaliseringsstyrelsen, der indkøber og udvikler bevisudstedelsesservicen, hvorefter Digitaliseringsstyrelsen vil være systemejer og varetage de opgaver, som følger hermed. Digitaliseringsstyrelsen har i denne sammenhæng en særlig status som instrument og teknisk tjeneste for hele den offentlige sektor, og skal imødekomme alle offentlige myndigheders og offentligretlige organers bestillinger i overensstemmelse med lovens bestemmelser.

Den udbudsretlige relation mellem Digitaliseringsstyrelsen og de offentlige myndigheder og offentligretlige organer er i denne henseende af intern karakter, kendetegnet ved Digitaliseringsstyrelsens underordning og afhængighed af de offentlige myndigheder og offentligretlige organer, når de afgiver deres bestillinger i medfør af loven.

Offentlige myndigheder og offentligretlige organer vil med den foreslåede ordning have en pligt til at anskaffe bevisudstedelsesservicen fra Digitaliseringsstyrelsen, og vil skulle anvende bevisudstedelsesservicen, når beviser udstedes til tegnebogsapplikationen som led i myndighedsudøvelse. Dette gælder dog ikke, hvis bevisudstedelsesservicen ikke kan imødekomme en offentlig myndigheds eller et offentligretligt organs særlige behov, jf. den foreslåede bestemmelse i § 6, stk. 3.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at Digitaliseringsstyrelsen gives en eksklusiv rettighed, som omhandlet i § 17 i udbudsloven til at tilrådighedsstille bevisudstedelsesservicen til offentlige myndigheder og offentligretlige organer med ansvar for en autentisk kilde, som pålægges en pligt til at anvende bevisudstedelsesservicen, når anvendelsen sker som led i myndighedsudøvelsen.

Loven med tilhørende bekendtgørelser udgør i denne sammenhæng en ensidig administrativ retsakt, der alene opstiller betingelser for Digitaliseringsstyrelsen. Eftersom alle regler om tilrådighedsstilling og anvendelse vil følge af loven, vil der ikke være tale om en gensidigt bebyrdende kontrakt, jf. udbudslovens § 24, nr. 24, og offentlige myndigheder og offentligretlige organer kan således anskaffe bevisudstedelsesservicen fra Digitaliseringsstyrelsen i medfør af loven, uden at skulle gennemføre et udbud, jf. også præambelbetragtning nr. 5 og 34 i udbudsdirektivet.

Anskaffelsespligten for offentlige myndigheder og offentligretlige organer giver Digitaliseringsstyrelsen en eksklusiv rettighed, og har til formål at sikre den offentlige orden og sikkerhed, herunder hensynet til de samfundsøkonomiske overvejelser om fælles anskaffelse af it-løsninger i det offentlige. Offentlige myndigheders og offentligretlige organers anvendelse af bevisudstedelsesservicen er vederlagsfri,

idet selve tilrådighedsstillelsen finansieres af den samlede bevilling til den nationale digitale identitetstegnebog, som indgår i Digitaliseringsstyrelsens bevilling på finansloven.

Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger afsnit 2.1.2.2.

Det foreslås i § 6, stk. 3, at bestemmelsen i stk. 2 ikke gælder, hvis Digitaliseringsstyrelsens bevisudstedelsesservice ikke kan imødekomme den offentlig myndigheds eller det offentligretlige organs særlige behov. Den offentlige myndighed eller det offentligretlige organ kan i sådanne tilfælde selv udstede beviser til tegnebogsapplikationen. Bevisudstedelsen skal opfylde de krav, der fastsættes i medfør af § 7, stk. 2.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at en offentlig myndighed eller et offentligretligt organ ikke er forpligtet til at anvende Digitaliseringsstyrelsens bevisudstedelsesservice til udstedelse af beviser, hvis Digitaliseringsstyrelsens bevisudstedelsesservice ikke imødekommer den offentlige myndigheds eller det offentligretlige organs særlige behov. I dette tilfælde kan den offentlige myndighed eller det offentligretlige organ således vælge selv, at udstede beviser til tegnebogsapplikationen. Det er dog efter den foreslåede bestemmelse et krav, at udstedelsen af beviser til tegnebogsapplikationen efter den foreslåede § 6, stk. 3, skal opfylde de regler, der fastsættes i medfør af den foreslåede bemyndigelse i § 7, stk. 2.

Den foreslåede bestemmelse vil således være en undtagelse til pligten i stk. 2, hvorefter en offentlig myndighed eller et offentligretligt organ med ansvar for en autentisk kilde skal anvende Digitaliseringsstyrelsens bevisudstedelsesservice til at få udstedt beviser til tegnebogsapplikationen, som led i deres myndighedsudøvelse.

Det er hensigten, at offentlige myndigheder og offentligretlige organer kun anvender undtagelsen til anskaffelsespligten, når der er et sagligt og proportionalt grundlag for, at Digitaliseringsstyrelsens bevisudstedelsesservice ikke kan anvendes ud fra en vurdering om særlige behov. Det vil f.eks. være tilfældet, hvis omkostningerne forbundet med tilpasning af den offentlige myndigheds eller det offentligretlige organs it-systemer klart overstiger behovet for anvendelse af bevisudstedelsesservicen til at gennemføre udstedelse af beviser. Et andet eksempel på særlige behov kan være, hvis en offentlig myndighed eller et offentligretligt organ har unikke sikkerhedskrav til f.eks. signering, der ikke kan opfyldes af Digitaliseringsstyrelsens tekniske løsning. I disse tilfælde vil den offentlige myndighed eller det offentligretlige organ i stedet have mulighed for selv at udstede digitale beviser til en brugers tegnebogsapplikation, og er i disse tilfælde selv ansvarlige for bevisudstedelsen.

Det foreslås i § 6, stk. 4, at en offentlig myndighed og et offentligretligt organ, som benytter Digitaliseringsstyrelsens bevisudstedelsesservice, sikrer opdatering og ajourføring af typer af beviser samt spærring af beviser.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at en offentlig myndighed eller et offentligt retligt organ selv har ansvaret for, at typer af beviser opdateres og ajourføres. Typer af beviser skal forstås som et katalog over beviser, som det er muligt at få udstedt gennem bevisudstedelsesservicen.

Ved »opdatere og ajourføre« i den foreslåede bestemmelse forstås, at den offentlige myndighed eller det offentligt retlige organ sikrer, at de typer af beviser, som de pågældende har ansvaret for, er opdateret og ajourført.

Ved »spærre« i den foreslåede bestemmelse forstås, at beviset skal markeres som ugyldigt af Digitaliseringsstyrelsen, hvilket sker på anmodning fra den offentlige myndighed eller det offentligt retlige organ, der har ansvar for den pågældende autentiske kilde. Der henvises til de specielle bemærkninger til den foreslåede bestemmelse i § 5, stk. 2, nr. 3.

Til § 7

Der findes ikke gældende ret, der regulerer offentlige myndigheders eller offentligt retlige organers tilslutning til Digitaliseringsstyrelsens bevisudstedelsesservice, idet bevisudstedelsesservicen er en del af den nye nationale digitale identitetstegnebog, som ikke er reguleret i gældende ret.

Det foreslås i § 7, *stk. 1*, at ministeren for digitalisering fastsætter regler om forvaltningen og anvendelsen af Digitaliseringsstyrelsens bevisudstedelsesservice, herunder regler om offentlige myndigheders og offentligt retlige organers tilslutning til og anvendelse af bevisudstedelsesservicen samt tekniske krav hertil.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at ministeren for digitalisering bemyndiges til at fastsætte de nærmere regler om offentlige myndigheders og offentligt retlige organers tilslutning til Digitaliseringsstyrelsens bevisudstedelsesservice.

Med den foreslåede bestemmelse er det hensigten, at alle regler om en offentlig myndigheds og et offentligt retligt organs tilslutning til Digitaliseringsstyrelsens bevisudstedelsesservice fastsættes af ministeren for digitalisering, med det formål at reglerne skaber en fuldstændig gennemsigtighed og klarhed over, hvilke konkrete krav der gælder ved tilslutningen til bevisudstedelsesservicen. Det er hensigten, at de krav der forventes at knytte sig til tilslutningen, primært vil udgøre tekniske krav, som en offentlig myndighed eller et offentligt retligt organ skal opfylde og overholde for at tilslutte sig til bevisudstedelsesservicen og anvende denne. Endvidere forventes der at blive fastsat nødvendige sikkerhedsmæssige krav for at opretholde sikkerheden i bevisudstedelsesservicen.

Digitaliseringsstyrelsen er, for så vidt angår bevisudstedelsesservicen, en teknisk tjeneste for den offentlige forvaltning i Danmark. Digitaliseringsstyrelsens relation til offentlige myndigheder og offentligt retlige organer er ikke af kontraktmæssig karakter. Relationen er i stedet af intern karakter, kendetegnet ved afhængighed og

over- underordningsforhold. Således er Digitaliseringsstyrelsen forpligtet til at levere bevisudstedelsesservicen på baggrund af de regler om tilslutning, som ministeren for digitalisering ved denne bestemmelse bemyndiges til at fastsætte.

Digitaliseringsstyrelsen kan således ikke forhandle om krav til tilslutningen til bevisudstedelsesservicen.

Det foreslås i § 7, *stk.* 2, at ministeren for digitalisering fastsætter regler om en offentlig myndigheds eller et offentligretligt organs anvendelse af egen bevisudstedelse for beviser, der udstedes til tegnebogsapplikationen, jf. § 6, stk. 3.

Det er med den foreslåede bestemmelse hensigten, at ministeren for digitalisering fastsætter regler der sikrer, at den offentlige myndighed eller det offentligretlige organ som vælger, at udstede beviser i medfør af den foreslåede § 6, stk. 3, udsteder beviser, der er kompatible med tegnebogsapplikationen.

Det er hensigten at bemyndigelsen kan anvendes til at fastsætte regler om spærring af en offentlig myndigheds eller et offentligretligt organs egen udstedelse af beviser til tegnebogsapplikationen. En spærring vil f.eks. være relevant i tilfælde, hvor bevisudstedelsen til tegnebogsapplikationen er kompromitteret, eller hvis den offentlige myndighed eller det offentligretlige organ ikke overholder reglerne for bevisudstedelse til tegnebogsapplikationen.

Til § 8

Der findes ikke gældende ret, der regulerer offentlige myndigheders og offentligretlige organers digitalisering af beviser, der udstedes til tegnebogsapplikationen. Der findes desuden ikke gældende ret om retsvirkning af beviser, der er udstedt til tegnebogsapplikationen, idet denne løsning er en del af den nye nationale digitale identitetstegnebog, som ikke er reguleret i gældende ret.

Det foreslås i § 8, *stk.* 1, at vedkommende minister på sit område kan fastsætte regler om digitalisering af beviser til tegnebogsapplikationen og om retsvirkningen af disse beviser, i medfør af denne lov.

Den foreslåede bestemmelse medfører, at den enkelte ressortminister herved får hjemmel til i bekendtgørelsesform, at fastsætte nærmere regler om digitalisering af beviser til tegnebogsapplikationen og om retsvirkningen af disse beviser inden for sit ressortområde. Den foreslåede bestemmelse sikrer således en administrativt fleksibel mulighed for at udstede nærmere regler i bekendtgørelsesform.

Det foreslås i § 8, *stk.* 2, at bestemmelsen i stk. 1 ikke finder anvendelse, hvor der i medfør af anden lovgivning er fastsat regler om digitalisering af beviser og retsvirkningen af sådanne beviser.

Den foreslåede bestemmelse medfører, at det er op til det enkelte ressortområde at vurdere hensigtsmæssigheden af digitalisering af beviser til tegnebogsapplikationen og vurdere, om dette er i overensstemmelse med øvrig lovgivning på området. Den foreslåede bestemmelse i § 8, stk. 1, har således ikke forrang for anden lovgivning. Det er desuden op til det enkelte ressortområde at vurdere om det er nødvendigt både at fastsætte regler om digitalisering af beviser og om retsvirkningen af sådanne beviser.

Til § 9

Der findes ikke gældende ret, der regulerer modtagerparter eller modtagerpartregistret, idet denne løsning er en del af den nye nationale digitale identitetstegnebog, som ikke er reguleret i gældende ret.

Det foreslås i § 9, *stk. 1*, at Digitaliseringsstyrelsen stiller et modtagerpartregister til rådighed for modtagerparter. Digitaliseringsstyrelsen sikrer forvaltning udvikling, drift og vedligeholdelse af modtagerpartregistret.

Ved »modtagerpart« i den foreslåede bestemmelse forstås en juridisk enhed med et CVR-nummer, jf. lov om Det Centrale Virksomhedsregister eller en juridisk enhed registreret i et register i et andet EU-/EØS-land svarende til Det Centrale Virksomhedsregister, der modtager beviser fra en brugers tegnebogsapplikation.

Modtagerpartregistret er inspireret af eIDAS2, hvor et modtagerpartregister skal sikre gennemsigtighed og ansvarlighed i forhold til de modtagerparter, der anmoder om at modtage beviser.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at modtagerparter kan anvende modtagerpartregistret. Det er Digitaliseringsstyrelsen, der forestår forvaltningen af modtagerpartregistret.

Det er tillige hensigten med den foreslåede bestemmelse, at Digitaliseringsstyrelsen sikrer den løbende drift, udvikling og vedligeholdelse af modtagerpartregistret.

Det foreslås i § 9, *stk. 2*, at en modtagerpart skal være registreret i modtagerpartregistret, når en modtagerpart for at modtage beviser anvender en teknologi, hvor beviser overføres via internettet, jf. dog stk. 3.

Modtagerpartregistret har til formål at sikre, at brugerne ved, hvem de interagerer med, når beviser overføres via internettet. Det vil typisk være i et online scenarie, hvor brugeren anvender sin mobile enhed for at tilgå en modtagerparts tjeneste, og hvor modtagerparten ønsker at modtage et bevis fra brugerens tegnebogsapplikation. I online scenariet er fysisk nærhed mellem bruger og modtagerpart ikke påkrævet for overførslen af beviser. Det vil dog også kunne være relevant i det fysiske møde mellem brugere og modtagerpart, hvis modtagerparten ønsker at anvende en teknologi, hvor beviser overføres via internettet, jf. dog den foreslåede

bestemmelse i § 9, stk. 3. Dette kan f.eks. være tilfældet i butikker, hvor modtagerparten ønsker, at en bruger indlæser et link eller en QR-kode, hvorved der overføres et bevis til modtagerparten. Registrering i modtagerpartregistret giver brugeren vished om modtagerpartens identitet, idet tegnebogsapplikationen sikrer, at modtagerparten autentificerer sig korrekt.

Det foreslås i § 9, stk. 3, at en modtagerpart kan under anvendelse af en teknologi, hvor beviser overføres via internettet, uden at være registreret i modtagerpartregistret, anmode om alene at modtage bevis, der bekræfter, hvorvidt en bruger er over eller under en given aldersgrænse.

Den foreslåede bestemmelse er en undtagelse til kravet i det foreslåede stk. 2, om registrering i modtagerpartregistret ved overførsel af beviser via internettet. Såfremt modtagerparten alene anmoder om bevis for, at brugeren er over eller under en given aldersgrænse, men ikke anmoder om brugerens eksakte alder, er det ikke et krav, at modtagerparten er registreret i modtagerpartregistret. Brugeren overfører ikke personoplysninger, der kan identificere brugeren, og hensynet til brugerens vished for hvem, brugeren interagerer med, gør sig ikke gældende med samme styrke, som ved interaktion med overførsel af personoplysninger, der kan identificere brugeren.

Modtagelse af beviser kan ske på flere måder: Bruger og modtagerpart er i fysisk nærhed af hinanden, og overførsel af beviser kan f.eks. ske ved, at modtagerparten scanner et bevis, der fremvises af brugeren. Overførsel kan ligeledes ske via internettet, hvis modtagerparten vælger dette, hvor modtagerparten danner en QR-kode eller et link, som brugeren skal åbne med sin tegnebogsapplikation. Overførsel via internettet sker ligeledes, hvor brugeren interagerer med modtagerparten via en internetbrowser.

I oversigtsform kan pligten til at registrere sig i modtagerpartregistret, illustreres som følgende:

Overførselsmetode	Brugsscenarie	Bevis	Registrering af modtagerpart i modtagerpartregistret	Bestemmelse
Brugeren indlæser link eller QR-kode, hvorved overførslen sker gennem en teknologi, hvor beviser overføres via internettet	Online	Bevis for andre personoplysninger end bevis for over/under given alder	Kræver registrering	§ 9, stk. 2

Brugeren indlæser link eller QR-kode, hvorved overførslen sker gennem en teknologi, hvor beviser overføres via internettet	Fysisk	Bevis for andre personoplysninger end bevis for over/under given alder	Kræver registrering	§ 9, stk. 2
Brugeren indlæser link eller QR-kode, hvorved overførslen sker gennem en teknologi, hvor beviser overføres via internettet	Online	Kun bevis for over/under given alder	Ingen registrering	§ 9 stk. 3
Brugeren indlæser link eller QR-kode, hvorved overførslen sker gennem en teknologi, hvor beviser overføres via internettet	Fysisk	Kun bevis over/under given alder	Ingen registrering	§ 9 stk. 3
Modtagerparten aflæser QR-kode fra brugerens mobile enhed	Fysisk	Alle beviser	Ingen registrering	§ 9 stk. 2 modsætningsvis
Modtagerparten inspicerer visuelt brugerens bevis	Fysisk	Alle beviser	Ingen registrering	§ 9 stk. 2 modsætningsvis

Det foreslås i § 9, stk. 4, at ministeren for digitalisering kan fastsætte regler om, at overførsel via internettet af andre beviser end det i stk. 3 nævnte, ikke kræver registrering i modtagerpartregistret.

Den foreslåede bestemmelse giver ministeren for digitalisering bemyndigelse til at kunne fastsætte, at overførsel af andre beviser via internettet end bevis for at brugeren er over eller under en given alder, ikke kræver registrering af modtagerparten i modtagerpartregistret. Bemyndigelsen vil kunne bruges til at undtage modtagerparter for registrering, når de alene anmoder om overførsel af beviser, der ikke kan henføres til en identificerbar person.

Til § 10

Der findes ikke gældende ret, der regulerer modtagerparter eller modtagerpartregistret, idet denne løsning er en del af den nye nationale digitale identitetstegnebog, som ikke er reguleret i gældende ret.

Det foreslås i § 10, at ministeren for digitalisering fastsætter regler om forvaltningen af modtagerpartregistret, om en modtagerparts registrering i modtagerpartregistret, om tekniske krav til en modtagerpart samt om tekniske krav for modtagelse af beviser.

Ministeren for digitalisering fastsætter regler om forvaltningen af modtagerpartregistret, om en modtagerparts registrering i modtagerpartregistret, om tekniske krav til en modtagerpart samt om tekniske krav for modtagelse af beviser.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at ministeren for digitalisering får hjemmel til at fastsætte regler om forvaltningen af modtagerpartregistret, om tekniske krav til modtagerparter, samt om tekniske krav for modtagelse af beviser. Modtagerpartregistret har til formål blandt andet at sikre entydig identifikation af en modtagerpart.

Det er hensigten, at ministeren for digitalisering nærmere fastsætter hvilke oplysninger, der til enhver tid skal fremgå om modtagerparten i registret. De oplysninger, der som minimum forventes at skulle indgå i modtagerpartregistret, udgør oplysninger, der kan identificere modtagerparten, f.eks. navn på modtagerparten og kontaktoplysninger. Det vil i medfør af den foreslåede bemyndigelse også være muligt, at fastsætte regler om, at modtagerparter skal oplyse, hvilke beviser, som de ønsker at modtage og til hvilket formål.

De tekniske krav vedrører krav til kompatibilitet og sikkerhed i modtagerpartregistret.

Det er muligt for en modtagerpart at slette sin registrering i modtagerpartregistret.

Som led i forvaltningen af modtagerpartregistret kan Digitaliseringsstyrelsen spærre en modtagerpart, jf. den foreslåede bestemmelse i § 11 og de specielle bemærkninger hertil.

Til § 11

Der findes ikke gældende ret, der regulerer svigagtig eller anden ulovlig anvendelse eller i øvrigt mistillidsskabende anvendelse af modtagerpartregistret eller beviser.

Med den foreslåede § 11, *stk. 1*, fastlægges, at Digitaliseringsstyrelsen kan spærre en modtagerpart, der er registreret i modtagerpartregistret, hvis denne anvender modtagerpartregistret eller beviser på en svigagtig eller en anden ulovlig måde eller

i øvrigt på en måde, der er åbenlyst egnet til at svække tilliden til den nationale digitale identitetstegnebog.

Hensigten med bestemmelsen er at fratage modtagerparter, der er registreret i modtagerpartregistret muligheden for at modtage beviser ved at spærre disse i modtagerpartregistret. Herefter vil modtagerparten ikke længere kunne modtage beviser, som kræver at modtagerparten er registreret i modtagerpartregistret, jf. den foreslåede bestemmelse i § 9, stk. 2.

Spærring af en modtagerpart vil alene kunne ske, hvis denne anvender modtagerpartregistret eller beviser på svigagtig eller anden ulovlig måde eller i øvrigt på en måde, der er åbenlyst egnet til at svække brugernes tillid til den nationale digitale identitetstegnebog.

Ved ulovlig anvendelse skal forstås, at en endelig retsafgørelse eller myndighedsafgørelse fastslår, at modtagerparten har overtrådt gældende ret. Et eksempel herpå kan være, at en modtagerpart bruger et bevis i markedsføringsøjemed, og domstolene træffer afgørelse om, at anvendelsen er i strid med markedsføringsloven. Det er således ikke Digitaliseringsstyrelsen, som foretager den materielle vurdering af lovligheden, men Digitaliseringsstyrelsen kan reagere på andre instansers afgørelser.

Ved svigagtig skal forstås en modtagerparts bevidste fortielse eller afgivelse af urigtige oplysninger over for brugeren, der således overfører et bevis uden korrekt viden om f.eks. formål med overførslen.

Ved anvendelse på en måde, der åbenlyst er egnet til at svække tilliden til den nationale digitale identitetstegnebog, skal forstås en anvendelse, der i almindeligt om-dømme er egnet til at svække tilliden.

Modtagerparter, der ikke er registreret i modtagerpartregistret, kan ikke spærres, ligesom en spærret modtagerpart fortsat vil kunne modtage beviser, hvis modtagelse ikke kræver registrering i modtagerpartregistret. Det vil derfor ikke med hjemmel i denne foreslåede lov, være muligt at spærre modtagerparter, der ikke kræves registreret i modtagerpartregistret. Modtagerparterne vil stadig skulle behandle overførte beviser i overensstemmelse med øvrig gældende lovgivning. Det betyder f.eks., at en bruger kan anmelde en behandling til Datatilsynet, hvis brugeren mener, at en modtagerpart ikke overholder databeskyttelsesreglerne.

Det foreslås i § 11, *stk. 2*, at ministeren for digitalisering kan fastsætte regler om betingelser for en modtagerparts genregistrering efter spærring, jf. stk. 1.

Den foreslåede § 11, *stk. 2*, er en bemyndigelse til ministeren for digitalisering til at fastsætte nærmere regler om betingelser for en modtagerparts genregistrering efter spærring, jf. den foreslåede *stk. 1*.

Det er hensigten, at der kan fastsættes regler om betingelser for genregistrering i modtagerpartregistret efter en spærring, herunder at modtagerparten dokumenterer at have afhjulpet de forhold, der førte til spærring.

Til § 12

Det er i almindelig dansk erstatningsret en betingelse for erstatning, at der er sket en skade, hvorved der er lidt et økonomisk tab, og at der foreligger et ansvarsgrundlag. Det er en betingelse for at ifalde erstatningsansvar, at skadevolder har handlet culpøst ved forsætlig eller uagtsom adfærd. Det er endvidere en betingelse for at skadelidte kan opnå erstatning, at der er årsagsforbindelse mellem den culpøse adfærd og tabet. Endvidere skal den indtrådte skade være en påregnelig følge af den culpøse adfærd. Der findes ikke gældende ret, der begrænser Digitaliseringsstyrelsens erstatningsansvar for den nationale digitale identitetstegnebog.

Det foreslås i § 12, at Digitaliseringsstyrelsen alene kan blive erstatningsansvarlig, som følge af fejl begået af Digitaliseringsstyrelsen i forbindelse med Digitaliseringsstyrelsens bevisudstedelse i medfør af § 5, stk. 2, nr. 2, og nr. 5.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at Digitaliseringsstyrelsens ansvar er begrænset til fejl begået af Digitaliseringsstyrelsen i forbindelse med dannelse og udstedelse af beviser samt identifikation og autentifikation af brugere i medfør af den foreslåede § 5, stk. 2, nr. 2 og nr. 5.

For at kunne danne og udstede beviser skal Digitaliseringsstyrelsen modtage data fra en autentisk kilde. Den autentiske kilde har ansvaret for, at data i kilden er korrekte. Digitaliseringsstyrelsen kan således ikke efterprøve dette. Hvis det viser sig, at der er fejl i data fra en autentisk kilde, vil et bevis derfor blive dannet og udstedt med den pågældende fejl. Den foreslåede bestemmelse medfører således, at ansvaret herfor ikke kan gøres gældende over for Digitaliseringsstyrelsen.

Den foreslåede bestemmelse medfører ligeledes, at Digitaliseringsstyrelsen ikke er erstatningsansvarlig for fejl i de tekniske løsninger tegnebogsapplikation og modtagerpartregister, herunder at beviser ikke kan fremvises, udstedes eller er utilgængelige på grund af nedetid i den nationale digitale identitetstegnebog.

En fysisk person eller juridisk enhed, der gør erstatningskrav gældende i medfør af den foreslåede bestemmelse, skal opfylde de sædvanlige erstatningsbetingelser.

Til § 13

Der findes ikke gældende ret om tilsyn med den nationale digitale identitetstegnebog.

Den foreslåede bestemmelse i § 13, *stk. 1*, hvorefter Digitaliseringsstyrelsen fører tilsyn med forvaltning, drift og vedligeholdelse af den nationale digitale identitets-

tegnebog, medfører, at Digitaliseringsstyrelsen fører tilsyn med den nationale digitale identitetstegnebog. Det er de tre tekniske løsninger, tegnebogsapplikation, bevisudstedelsesservice og modtagerpartregister, der underlægges tilsyn.

Digitaliseringsstyrelsen bliver både systemejer og tilsynsførende med den nationale digitale identitetstegnebog.

Tilsynet påser, at de tre tekniske løsninger blandt andet efterlever gældende lovgivning, herunder den foreslåede lov og standarder for informationssikkerhed, samt at løsningerne er udviklet og driftes i overensstemmelse med de specifikationer, der ligger til grund for løsningerne.

I Digitaliseringsstyrelsen er der ledelsesmæssig og organisatorisk adskillelse mellem tilsyn på den ene side og forvaltning, udvikling, drift og vedligeholdelse på den anden side. Dette sikrer, at tilsyn og forvaltning m.v., bliver udført uafhængigt og forskellige steder i styrelsen med forskellig ledelsesmæssig reference.

Den foreslåede bestemmelse i § 13, stk. 2, hvorefter Digitaliseringsstyrelsen kan føre tilsyn med offentlige myndigheders og offentligretlige organers overholdelse af regler fastsat i medfør af § 7, stk. 2, medfører, at Digitaliseringsstyrelsen kan føre tilsyn med offentlige myndigheder og offentligretlige organer med ansvar for en autentisk kilde, når disse selv udsteder beviser til tegnebogsapplikationen.

Det er ikke hensigten med bestemmelsen, at Digitaliseringsstyrelsen skal føre aktivt tilsyn med offentlige myndigheder og offentligretlige organer, der selv leverer udstedelse af beviser. Hvis Digitaliseringsstyrelsen bliver opmærksom på, at udstedelse ikke sker i overensstemmelse med de regler, der fastsættes i medfør af den foreslåede bestemmelse i § 7, stk. 2, kan tilsyn blive iværksat.

Til § 14

Der henvises til de almindelige bemærkninger afsnit 2.2.2 vedrørende behovet for en regulering i den foreslåede bestemmelse om de enkelte aktørers dataansvar.

Der findes gældende ret, som regulerer behandlingen af personoplysninger i den nationale digitale identitetstegnebog, herunder i de tekniske løsninger i form af en tegnebogsapplikation, en bevisudstedelsesservice og et modtagerpartregister i form af gældende regler i databeskyttelsesforordningen (2016/679) og databeskyttelsesloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 289 af 8. marts 2024.

Digitaliseringsministeriet har vurderet det hensigtsmæssigt at indføre bestemmelsen i den foreslåede § 14 af hensyn til at sikre gennemsigtighed i forhold til de aktører, der berøres af bestemmelsen.

Med den foreslåede bestemmelse i § 14, stk. 1, fastslås det, at Digitaliseringsstyrelsen er dataansvarlig for behandling af personoplysninger i forbindelse med en brugers oprettelse af sin tegnebogsapplikation.

Efter download af tegnebogsapplikationen til sin mobile enhed, skal brugeren logge ind med et MitID eller andet eID, for at oprette sig. Digitaliseringsstyrelsen er ved login med MitID en tjenesteudbyder, hvis dataansvar følger af lov om MitID og NemLog-in, jf. lov nr. 783 af 4. maj 2021, som ændret ved lov nr. 1559 af 12. december 2023. For at gøre tegnebogsapplikationen operationel, således at den kan anvendes af brugeren til at indhente beviser og overføre disse til modtagerparter eller andre brugere, er det nødvendigt, at der oprettes et bevis for brugerens identitet eller et bevis for brugerens navn og fødselsdato. Brugeren skal derfor som led i oprettelsen sende anmodning til bevisudstedelsesservicen, om at udstede bevis for identitet eller bevis for navn og fødselsdato. De data, der er nødvendige for at danne bevis for identitet indhentes af bevisudstedelsesservicen fra Datafordeleren. Hjemlen hertil er databeskyttelsesforordningens artikel 6, stk. 1, litra e. De data, der er nødvendige for at danne bevis for navn og fødselsdato indhentes fra data, som modtages fra NemLog-in i forbindelse med anvendelse af MitID eller andet eID, i oprettelsesflowet, hvor data fra autentifikationssvaret anvendes med hjemmel i databeskyttelsesforordningens artikel 6, stk. 1, litra e. Der henvises til de specielle bemærkninger til det foreslåede stk. 2, vedrørende dataansvar i bevisudstedelsesservicen. Oprettelse af beviset for identitet eller bevis for navn og fødselsdato er en forudsætning for, at tegnebogsapplikationen kan anvendes efter sin hensigt.

Digitaliseringsstyrelsen muliggør, at en bruger med CPR-nummer kan tilføje sit foto til tegnebogsapplikationen. Anvendelse af foto sammen med bevis for en brugers identitet, kan herefter tjene til samme formål som legitimationskort udstedt efter lov om legitimationskort. Der henvises herom til de specielle bemærkninger til § 3. Digitaliseringsstyrelsen er dataansvarlig for behandlingen af foto i tilføjelsesprocessen. Når foto herefter er tilføjet i tegnebogsapplikationen, ophører Digitaliseringsstyrelsens dataansvar.

Digitaliseringsstyrelsen har ikke dataansvar for beviser i brugerens tegnebogsapplikation. Brugeren har enekontrol over indholdet i sin tegnebogsapplikation, og kan overføre eller slette beviser i sin tegnebogsapplikation, ligesom brugeren kan vælge at spærre sin tegnebogsapplikation, og brugeren udøver alle rettigheder i forbindelse hermed.

Med den foreslåede bestemmelse i § 14, stk. 2, fastslås, at Digitaliseringsstyrelsen er dataansvarlig for behandling af personoplysninger i bevisudstedelsesservicen, samt for behandling af personoplysninger i forbindelse med levering af et udstedt bevis, indtil beviset er leveret til en brugers tegnebogsapplikation.

Digitaliseringsstyrelsen stiller bevisudstedelsesservice til rådighed for andre offentlige myndigheder og offentligretlige organer med ansvar for en autentisk kilde, når disse som led i myndighedsudøvelse vælger at få udstedt beviser på anmodning fra en bruger. Der henvises til de specielle bemærkninger til den foreslåede bestemmelse i § 5. I forbindelse med behandlingen af personoplysninger, der modtages fra en anden offentlig myndighed eller et offentligretligt organ med ansvar for en autentisk kilde, med henblik på bevisudstedelse, er det Digitaliseringsstyrelsen, der

bestemmer formål, og afgør med hvilke hjælpemidler, der foretages behandling af personoplysninger. Digitaliseringsstyrelsen er således ansvarlig for korrekt identifikation af brugeren, der anmoder om bevisudstedelsesservicen om at udstede et bevis, samt for korrekt dannelsen af bevis til brugeren.

Behandlingen af personoplysninger omfatter de personoplysninger, der videregives fra en offentlig myndighed eller et offentligretligt organ med ansvar for en autentisk kilde, der som led i myndighedsudøvelse får udstedt beviser, når en bruger anmoder herom. Det er ikke muligt på forhånd at angive hvilke oplysninger, der behandles, da det helt afhænger af hvilke oplysninger, der skal indgå i et bevis. Det kan således f.eks. dreje sig om helbredsoplysninger eller andre oplysninger omfattet af databeskyttelsesforordningens art. 9, stk. 1. Et eksempel herpå er oplysning i et kørekort om krav til indehaveren om anvendelse af briller eller kontaktlinser under kørslen.

Digitaliseringsstyrelsens dataansvar ophører, når et bevis er leveret til brugerens tegnebogsapplikation, hvor brugeren har enekontrol over beviset.

Med den foreslåede bestemmelse i § 14, stk. 3, fastslås det, at Digitaliseringsstyrelsen er dataansvarlig for behandling af CVR-numre eller tilsvarende registreringer i et register i et andet EU-/EØS-land, og kontaktoplysninger i modtagerpartregistret, der henviser til en personligt ejet virksomhed, jf. § 2, nr. 5.

Digitaliseringsstyrelsens hjemmel til behandling af CVR-nummer eller tilsvarende registrering i et andet EU-/EØS-land, og kontaktoplysninger for personligt ejede virksomheder, er databeskyttelsesforordningens artikel 6, stk. 1, litra e.

Med den foreslåede bestemmelse i § 14, stk. 4, fastslås det, at en modtagerpart er dataansvarlig for de personoplysninger, som er indeholdt i de beviser, der overføres fra den enkelte brugers tegnebogsapplikation.

Bestemmelsen fastslår, at en modtagerpart er dataansvarlig for de personoplysninger, som er indeholdt i de beviser, som overføres fra den enkelte brugers tegnebogsapplikation.

Modtagerparten bliver selvstændigt dataansvarlig for modtagne beviser, og skal herunder have hjemmel til behandling. Dette gælder uanset, om modtagerparten er omfattet af krav om registrering i modtagerpartregistret.

Til § 15

Det foreslås i § 15, at loven træder i kraft den 1. januar 2026. Den foreslåede bestemmelse fastlægger lovens ikrafttrædelsestidspunkt til den 1. januar 2026.

Til § 16

Bestemmelsen vedrører lovens territoriale gyldighed.

Det foreslås i § 16, at loven ikke gælder for Færøerne og Grønland, men ved kongelig anordning helt eller delvis kan sættes i kraft for Færøerne og Grønland med de ændringer, som de færøske og de grønlandske forhold tilsiger.

Den foreslåede bestemmelse medfører, at loven ikke vil gælde for Færøerne og Grønland, men ved kongelig anordning helt eller delvist kan sættes i kraft for Færøerne og Grønland med de ændringer, som henholdsvis de færøske og de grønlandske forhold tilsiger.